

פשוט לאהוב

מחזה המתרחש בתל אביב בין 1967 ל1973
עם שירי אריק איינשטיין וחבריו מאותה תקופה

מאת – שלמה מושקוביץ

הדמויות

- עקיבא: כבן 25-30. כריזמטי ומקסים. אינטליגנטי ורהוט. כותב בתחילת דרכו.
- אסי: כבן 25-30. מוזיקאי. גיטריסט בחדס. מזרחי, ממוצא תימני או מרוקאי. בעל חוש הומור, חוכמה ותאוות חיים.
- מאיר: כבן 25-30. מתבודד. "פילוסוף". בעל יושרה ובהירות מחשבה נדירות, בוודאי יחסית לגילו הצעיר. אידיאליסט.
- רחל: כבת 25-30. סטודנטית למשפטים. "בת טובים" מסביון. יפהפייה ועמוקת מחשבה. בתו של מנכ"ל משרד הביטחון.
- רונה: כבת 25-30. משוררת רעועת נפש ועדינה. מאניה-דפרסיבית. "ילדת פרחים" ענוגה ונוגעת ללב.
- אהוד: כבן 45-50. אביה של רחל. מנכל משרד הביטחון. נפוח ושחצן. בעל ביטחון עצמי מופרז.
- שולמית: כבת 45-50. אימה של רחל. אישה יפה ומטופחת. כנועה ומסורה לבעלה. מתבטלת בפניו. עקרת בית שחלמה ללמוד משפטים וויתרה לטובת ה"קריירה של בעלה".
- יושבי בית קפה, עוברי אורח, חברים בחבורתם של עקיבא, אסי ומאיר.

תמונה ראשונה.

קיו וידיאו 1 – תמונות סטילס: ת"א, אופנה, שנות ה – 60 וה – 70.

אפריל 1967. רחוב דיזנגוף תל אביב. קפה "כסית". אחר הצהריים.

על רקע ה"אוברטורה", המתחילה בצלילי "אני ואתה נשנה את העולם", ושירי "החלונות הגבוהים" וכאלה, מתחיל להיווצר רחוב דיזנגוף של שנות השישים, על עוברי האורח שבו והיושבים בשולחנות הקפה שעל המדרכה.

קיו וידיאו 2 – בית קפה תל אביבי בשחור לבן.

באחד השולחנות, משחקים שח, יושבים עקיבא (24) גבר צעיר יפה וכריזמטי, מולו, בכלים השחורים, משחק מאיר, צעיר גבוה ומהורהר, הנוטה לחשוב הרבה לפני כל מהלך, לידם יושב אסי, צעיר שחרחר, מקורזל שיער בעל חיוך כובש וצחוק מדבק, האוחז בידו גיטרה ומאמן ללא הרף את אצבעותיו עליה. הם לבושים, בוהמי ו"זרוק". מעט מרוחקת מהם, אך באותו שולחן יושבת רוונה, צעירה בעלת יופי מהפנט, שיער שטני ישר ועור כמעט שקוף, הלובשת שמלה אביבית ואוורירית ומתבוננת במשחק ובעיקר בעקיבא. על השולחן בקבוק קוניאק זול (777) וכול החבורה לוגמת.

עקיבא: שח!

(שתיקה. מאיר לא זז)

אמרתי, שח.

מאיר: הבנתי.

עקיבא: ו....

מאיר: שוקלים.

עקיבא: מה יש לשקול?

מאיר: אם לבטל את החברות אתך.

עקיבא: על איזה רקע?

מאיר: טמטום. הפסדת. אתה חושף את המלך שלך לרץ שלי. (מחזיר את הכלי למקומו) נגיד שלא עשית את זה. שחק-

עקיבא: לא, בסדר, ניצחת.

מאיר: לא נעים. חראם על בקבוק קוניאק. נגיד שלא היית מרוכז

עקיבא: מתערבים על ארגז שעכשיו אני מנצח?

מאיר: אתה לא טוב בהתערבויות, עקיבא. תשלים עם זה. אני לא אומר, אתה מלך, מוכשר, חתיך, חוש הומור, אבל רד מהתערבויות. אתה לא טוב בזה.

עקיבא: מה שעה?

אסי: עוד דקה וחצי

עקיבא: תחליף, תחליף איתי מקום.

אסי: די כבר, קיבינימאט. יש אנשים בתור. אני רוצה לשחק. אני כבר חם אש. (פורט סולו מהיר על הגיטרה זזועק) נקמה!!!

עקיבא: שנייה, תירגע. היא עוד דקה עוברת, אני יושב מולה. אנחנו נפגשים ארבע שניות למבט שלנו, ואז, יאללה, טורניר.

רונה: "המבט שלכם". יש לכם מבט?

אסי: הוא אומר שהיא עוברת כאן כל יום רק בגללו

רונה: באמת?

מאיר: עזבי, הוא מבלבל ת'ביצים.

עקיבא: על מה מתערבים?

מאיר: לא אמרנו עכשיו, שאתה צריך להיגמל מזה?

עקיבא: עשר לירות

מאיר: מאיפה תביא עשר לירות

עקיבא: בעיה שלי.

אסי: מרחמים עליך, עקיבא.

עקיבא: עשרים.

מאיר: שהיא עומדת פה ואומרת: "כן, אני עוברת כאן כל יום בארבע וחצי בדיוק רק בשביל לפגוש לארבע שניות את העיניים של עקיבא"

עקיבא: בווריאציות. יכול להיות שנצטרך להבין דבר מתוך דבר, אבל בעקרון, כן.

אסי: אין לך דם לעשות את זה. מה תגיד לה, ממל"ה, אני רוצה לדעת למה את הולכת פה? תגיד לך "סתם ככה, הולכת, זה מדרכה ציבורית"

עקיבא: למה היא אף פעם לא הולכת במדרכה ממול?

אסי: לא גמישה, אנא עארף? האמת, לא מבין מה אתה מוצא בה. חורשת עם האף את העננים, זאתי.

(((רונה: זה בדיוק הסוג שהוא אוהב. "הבלתי מושגות"

עקיבא: מה זה צריך להביע?

((((((רונה: שום דבר. ((((((

(מתחילים הצלילים הראשונים של "אינך יכולה". רחל נכנסת למדרכה מהצד השני של הבמה. צעירה מהממת ביופייה. כולם נדרכים קלות.)

עקיבא: סגרנו על עשרים.

(עקיבא מצטרף להליכתה של רחל ושר)

קיו וידיאו 3- הרחוב התל אביבי מתחיל לנוע, במהלכו העיר מתעוררת ונצבעת בצבעים.

עקיבא: אינך יכולה ככה סתם ללכת

אינך יכולה לעזוב אותי

רחל: סליחה?

עקיבא: אינך יכולה כי עכשיו שלכת

רחל: אביב

עקיבא: יש גשם בחוץ ואת נשארתי אתי

רחל: לא מכירה אותך.

אפילו אם תגידי

אסי: "זה לא כדאי"

עקיבא: אפילו אם תגידי

מאיר: "לא, אין לי פנאי"

עקיבא: אפילו אם תגידי

לך לך מעלי

(מנסה להמשיך בדרכה. עקיבא בחן רב רוקד לידה ומנסה לסחוב גם אותה לריקוד)

עקיבא: אם רק תבקשי להרגיש בבית   אסי: לה, לה, לה, לה...

את שחור צמתך חרש אלטף

ואם תבקשי לא לבכות הליל

אשב לידך וגם אתן לך כתף

(היא נאותה להושיט לו יד "לצורך המשחק", מתאימה את צעדיה לשלו. מלאת חן)

להקה: אפילו אם תגידי, זה לא כדאי

רחל: זה לא כדאי

להקה: אפילו אם תגידי, לא, אין לי פנאי

רחל: לא, אין לי פנאי

כפיר: אפילו אם תגידי

עקיבא: לך לך מעלי!

להקה: מעלי!

עקיבא: ואם תבקשי, מעלי לברוח   רונה: אוווווווו

אפתח את דלתי, לך ילדה קטנה

ואם תבקשי, את פני לשכוח   רחל: לה, לה, לה, לה...

אתן לך בלחי נשיקה אחרונה

כולם: לה, לה, לה, לה...

קיו 4 – בית הקפה הצבעוני.

עקיבא: את נשארתי איתי.

רחל: ממש לא. אני מאחרת.

מישהו מהקהל (בן): עקיבא, עזוב אותה. הנהג של אבא שלה מחכה לה.

עקיבא: אז תגידי שלאבא שלך יש נהג... בטח ראש הממשלה (פונה ללכת)

אסי: (מחקה קריין רדיו משנות השישים) ... "ראש הממשלה מר לוי אשכול,
אמר אתמול בנאומו- שאם נאצר יממש את איומו – דמו בראשו"

רחל: הוא בכיר במשרד הביטחון.

עקיבא: הבנתי. אז למה הנהג של אבא שלך לא בא לקחת אותך ואת עוברת
פה כל יום ברגל, אם הוא כזה בכיר?

רחל: לא הייתי רוצה שהנסיעות שלי הביתה יהיו על חשבונך.

עקיבא: אני ממילא לא משלם מיסים.

מאיר: יאללה, תתחיל לספור את הכסף, עקיבא.

עקיבא: אז למה את לא הולכת אף פעם במדרכה ממול?

רחל: כי יש שם שמש, וזה מזיק לעור.

עקיבא: ממתי שמש מזיקה לעור?

רחל: למי שיש עור רגיש.

רונה: עכביש. כביש. פטיש. אה, יצא לי חרוז....

רחל: עכשיו אני יכולה ללכת?

עקיבא: בתנאי

רחל: אני לא אוהבת תנאים

עקיבא: שאת באה אלי הערב לשמוע תקליטים.

רחל: גיחי, גיחי.

עקיבא: תקליטים מחו"ל. שיש רק לנו. רוק, את יודעת מה זה רוק?

(אסי מנגן רוקנרול)

רחל: אומרים רוק'נרול.

עקיבא: צודקת. (מסמן לאסי להפסיק לנגן). קוראים לי עקיבא.

רחל: רחל.

עקיבא: את מאמינה בצירופי מקרים מוזרים? רחל שינתה את החיים של רבי עקיבא.

רחל: סליחה...

עקיבא (שר): אינך יכולה ככה סתם ללכת

רחל: אני חייבת לזוז.

עקיבא (שר): יש גשם בחוץ ואת נשארתי איתי.

(רחל ממשיכה בדרכה. יוצאת מהבמה. עקיבא מביט אחריה)

מאיר: הפסדת. בוא, בוא שחק. נפרוש לך את זה, בלי ריבית.

עקיבא: ניצחתי.

מאיר: מה זה? !!!

עקיבא: לא אמרנו מי שופט.

מאיר: מה מי שופט. יש לך כאן עשרים שופטים. כולם יגידו שהפסדת.

עקיבא: כי הם לא יודעים לקרוא בין השורות.

מאיר: די, רד מזה. וותר.

רונה: ככה הוא. משתמש וזורק

עקיבא: לא זרקתי אותך, אנחנו נפרדנו

רונה: אבל בכל זאת אתה בא אלי לפעמים

עקיבא: כבר יותר מחודשיים שלא, רונה אנחנו אחים

רונה: חשבתי שאנחנו נשמות תאומות

עקיבא: מה שתגידי, אבל אנחנו לא זוג

(פאזזה)

רונה: למה? זה בגלל שיש לה כסף?

עקיבא: זה לא קשור לכסף

רונה: גם אני יכולה להרוויח כסף, אני אפרסם את השירים שלי

עקיבא: זה לא קשור לכסף.

רונה: אז למה זה קשור? תגיד לי, תגיד לי, תגיד לי מה לא בסדר בי... שאני אוכל להשתנות. תגיד לי מה לא בסדר בי.

עקיבא: די... תרדי ממני כבר! שיגעת אותי.

מאיר: את רוצה שאני אלווה אותך הביתה?

((רונה: אני לא רוצה הביתה.

מאיר: אז מה את רוצה?

רונה: אני רוצה להירגע.

מאיר: אין לי. לא נשאר לי כלום.

אסי: לעקיבא יש קצת בבית. אני הבאתי לו.

מאיר: בסדר, אבל זה שלו.

עקיבא: או, קיי. הולכים אלי, ואחר כך, את הולכת הביתה. מבטיחה?

רונה: אני לא ילדה קטנה

עקיבא: מבטיחה? (((

רונה: היא לא בשבילך. היא תעשה לך רק רע. אני יודעת. אתה יודע שאני יודעת דברים כאלה.

((עקיבא: מבטיחה?

רונה: בסדר. מבטיחה.))

עקיבא: יאללה, בואו נלך....

רונה: אני אשאר אצלך, אבל לא נישן ביחד.

((עקיבא: הבטחת.))

רונה: רק שתשמור עלי.

עקיבא: טוב, נראה כבר....

(הם יוצאים על רקע המעבר.)

תמונה שנייה

וידיאו קיו 6 – פנים, בית, מלא חלונות. מנקה מנקה את החלונות.

(קיו מוזיקאלי - דבר אלי בפרחים)

(סלון ביתם של אהוד ושולמית, הוריה של רחל, בשכונת סביון. ה"עוזרת" עוזרת. רחל חולמנית, אהוד נמרץ ביותר)

אהוד: תביני, אני יכול להביא את הסוס לשוקת, אני לא יכול להכריח אותו לשתות. סידרתי לך פגישות גם במשרד של היועץ המשפטי לממשלה וגם בבית המשפט העליון, אבל את הרושם, את תצטרכי לעשות שם בעצמך.

רחל: בסדר, לא היה לי זמן. אני אתקשר בשבוע הבא.

אהוד: בכל מקרה, גם אם תבחרי לפנות לשוק הפרטי, אני חושב שאת ההתמחות את צריכה לעשות בשירות הציבורי, זה הרי לא יסולא בפז להבין איך השירות הציבורי עובד.

אהוד: מה גם שהמדינה שלנו זקוקה לצעירים כמוך, שיישרתו את הציבור מתוך אידיאליזם ואכפתיות!

שולמית: הגרניום בכניסה יבש לגמרי.

עוזרת: אני נתתי לו מים גיברת. באמת. מה אני אגיד לך, חמסין היום.

אהוד: לא לכל אחד יש את הקשרים לסדר לפישרית שעוד לא גמרה אוניברסיטה פגישה אישית עם היועץ המשפטי לממשלה.... ועם שופטים רמי דרג בבית המשפט ה..... את מקשיבה לי בכלל?

רחל: אני מקשיבה.... היועץ המשפטי לממשלה...בית המשפט... רמי דרג.... אתה צודק.

שולמית: אני יוצאת מדעתי. אני ממש מרגישה על העור שלי את המלחמה באוויר. זאת הולכת להיות טרגדיה. לשני הצדדים.

אהוד: למה את מדברת על דברים שאת לא מבינה בהם?

שולמית: אני פשוט לא מצליחה לתפוס את משחקי הכבוד הילדותיים האלה שלכם הגברים!

עוזרת: נכון!

אהוד: אנחנו נלחמים על הקיום שלנו. לפעמים, צריך להשתמש בכוח. לפעמים אין ברירה.

רחל: אימא צודקת. תמיד יש ברירה.

אהוד: או, התעוררת. מה, היא מינתה אותך לסנגורית שלה? אם כבר אתן רוצות לדעת, אז אין ברירה זה שלפעמים חייבים לחטוף כדי ללמוד לקח. וכנראה שהם עדיין לא חטפו מספיק.

שולמית: ואם אנחנו נחטוף?

אהוד: אוי, באמת, שולמית. אל תשכחי שב56 הם גמרו אצלנו על הברכיים. (לרחל) מה את עושה?

((רחל: הולכת ל..חדר שלי

אהוד: גברתי הצעירה, עוד לא סיימנו לשוחח.

רחל: אה, או קיי.

אהוד: אני חושב שעדיין לא הפנמת עד הסוף מה זאת אומרת אצלנו מצוינות. כי בשפיץ, יש מקום רק למצוינים, ולפעמים נדמה לי שאת קצת יותר מידי "ילדה טובה סביון".

רחל: אולי לא חטפתי מספיק

שולמית: רחלי, יושרה, עם דרך ארץ.

עוזרת: אמא צודקת, חלי.

אהוד: תגידי לי, מה קורה לך? להרים ידיים תמיד אפשר. אבל בעניינים האלה זה חד משמעי. שחור או לבן. בינוניים, שילכו למקום אחר. לא צריך אותם!

רחל: (בסדר. הבנתי. אתה צודק)) אני יכולה לצאת החוצה לנשום קצת אוויר...

אהוד: בבקשה. למה לא. אם זה מה שאת חושבת שיקדם אותך בחיים....

(רחל יוצאת)

אהוד: יש אנשים שבנויים לזה ויש אנשים שלא בנויים לזה.

שולמית: תניח לה, לכל אחד יש את הזמן שלו והדרך שלו.

אהוד: והדרך שלך היא דרך הפינוק. הילדה צריכה להתחשל. איך את מצפה שהיא תדע להילחם אחר כך בחוץ? זה עולם אכזר. זאת מלחמה!

שולמית: למה הכל צריך להיות במלחמה? יש עוד דרכים לראות את העולם.

אהוד: הכול על מגש של כסף!! את. עם הפילוסופיות שלך. זאת הדרך שלה. וככה היא נראית. רכרוכית.

שולמית: ובכל זאת, הרכרוכית מצטיינת דיקן בפקולטה למשפטים, למרות שאני לא בטוחה שזו נטיית הלב שלה.

אהוד: "נטיית הלב שלה"!!! אנחנו מוקפים באויבים שרוצים להשמיד אותנו. מה הקשר פה לנטיות לב?

((שולמית: מורה הדרך של אלוהים))

אהוד: אוי באמת, שולמית. אני מבקש ממך. רק אל תתחילי עם זה.))

שולמית: בסדר. אהוד, אתה צודק. אפרופו לב. הרופא אמר שאסור לך להתרגז. אני אדבר איתה

אהוד: יש ילדים רעבים באפריקה!

שולמית: מחר בבוקר היא תתקשר אליי.

אהוד: כפויט טובה!!! כפויט טובה. שתיכן. אצבע משולשת במקום תודה!!! ואני כמו פרייר!!! משלם! משלם!

עוזרת: ששש..... חדשות!!!..

שולמית ואהוד: ששש...!!!

(הם עומדים ומקשיבים לחדשות אותנטיות מ"תקופת ההמתנה" ריכוז כוחות וכאלה. נאצר סגר את מיצרי טיראן... רחל מהורהרת, בגינת ביתה...)

קריין רדיו:

ובצל המתיחות הביטחונית, בעניין אחר חבר הכנסת אורי אבנרי הגיש שאילתה לסגן שר החינוך בעניין החלטת ועדת החינוך לאסור על הופעתה של להקת "חיפושיות הקצב" בישראל. סגן השר ענה כי "על יסוד מאמרי הביקורת

שפורסמו בארץ ובחוץ לארץ, הובהר לוועדה כלהלן: א: מבחינה אמנותית אין לקבוצת זמרים זו ערך ראוי לשמו. ב: הופעות הלהקה היו מלוות בכל מקום בצריחות, בהשתוללות ובהתפרעות של בני נוער. אין מדובר בשמחת נעורים אלא בהיסטריה המונית מדבקת.

תמונה שלישית

וידאו קי 7 – דודי שמש, אנטנות, מגדל שלום

(על גג חדרו של עקיבא. דירת חדר מבולגנת ובוהמיינית שנמצאת על גג גדול הצופה לים. מאיר ואסי, עם גיטרות, מבצעים "קאבר" ל CAN'T BUY ME LOVE החבר'ה, כשמונה, עשרה איש, כולל החברים רונה, מאיר ואסי, מעשנים "צינגאלות" ורוקדים "נאמבר" אנרגטי. בשלב מסויים מגיע עקיבא עוצר את החגיגה ומבקש מכולם להפסיק לנגן)

עקיבא: אה... מצטער, . חבר'ה... אני צריך את הבית שלי קצת גם לעצמי לפעמים....

אסי: מה קרה, בנאדם?

עקיבא: כלום. פשוט... יש לי איזו עבודה לעשות ו... כולם פה כל הזמן, שאני אוהב את זה, כן? באמת. אבל... אם אני לא אגיש בזמן את העבודה הזאת... אז בעתיד...

חיליק (נתנאל): העתיד? ממתי מעניין אותך העתיד...

צחי (בן): הולכת להיות מלחמה זה ממילא הסוף של המקום הזה

עירית (רוני מרחבי): חבל, מדינה צעירה. 19 אביבים. עד שבאו הערבים.

עקיבא: נכון. אבל עד שיבואו הערבים, אני צריך להיות קצת לבד. יש לי דברים על הראש.

כולם: בסדר... . אוף... (וכאלה..)

(כולם יוצאים. אסי, מאיר ורונה נשארים)

עקיבא: רונה.

רונה: אז למה הם?

עקיבא: גם הם תיכף הולכים.

(רונה יוצאת באי רצון. אסי ומאיר נשארים)

אסי: מה קרה? מה נפלת? בוא, בוא, הנה, זה שאתה אוהב (מתחיל לנגן סולו צובט לב בגיטרה שלו.)

עקיבא: עזוב, אסי. אין לי ראש לזה עכשיו.

אסי: כי הראש שלך מלא בזבל.

עקיבא: אל תקרא לה זבל. וזה לא קשור אליה.

אסי: בורגנית מיליונרית מסביון, זה לא זבל? זה לא זבל, מאיר?

מאיר: בגדול כן. ((אבל באגדות שעקיבא קרא, הגנן מוצא פנינה בערמה של הזבל ונהיה הבעל בית. מה זה העבודה הזאת? יש עבודה או שסתם רצית לנפנף את כולם?))

עקיבא: הציעו לי לכתוב מאמר לעולם הזה.

מאיר: העולם הזה... הופה. מתברגנים. על מה?

עקיבא: הם שמעו אותנו מדברים בקפה ושאלו אם אני יכול לכתוב את זה. אמרתי בטח. (למאיר) אתה לא היית הולך על זה?

מאיר: לא בטוח. ((העורך שם יותר מידי דומיננטי בשבילי.))

עקיבא: זה גם כסף. ארבעים לירות.

אסי: לא יעזור לך אצלה ארבעים לירות

עקיבא: מה זה קשור אליה. יש לי פה הזדמנות ואני רוצה ללכת עליה.

מאיר: ומה אם תצא מטומטם ולא יקרה מה שאתה אומר?

עקיבא: לא יכול לקרות. באלף אחוז. זה רוחש למטה. אתה לא מרגיש את זה? מתערב אתך שאם תהיה מלחמה, אנחנו נתחיל אותה ולא הם.

מאיר: לא מסכים איתך. אבל נדבר בהזדמנות....

עקיבא: אני אתן לך לעבור על זה לפני שאני נותן להם...

אסי: למה לא לי? כי אני אזיאתי שחור וסתום?

עקיבא: בדיוק.

אסי: אה. או קיי.

(יוצאים)

((מאיר: אל תיקח אותה קשה.

עקיבא: בסדר.

מאיר: סתם, עוד אחת.

עקיבא: בטח.

אסי: יהיה בסדר.

עקיבא: בסדר.

מאיר: יאללה. סלאמת.

אסי: להתראות, בוס. צא מזה.))

(עקיבא נשאר לבדו. עולה פתיח הפסנתר המדהים של "מה אתי". עקיבא ורחל

מבצעים את השיר איש ממקומ)

וידיאו קיו 8 – סילוואטות יוצאות מראשו של עקיבא

עקיבא: מה איתי מה איתי מה איתי

לא מסתדר עם עצמי

רחל: מה איתי מה איתי מה איתי

עקיבא: איפה שכחתי את שמי

רחל: לא יודעת למה

לא יודעת איך, איך ומה

רק רוצה לברוח

מה זה קרה לי

טוב לי או רע לי

תגיד לי

עקיבא: מה איתי מה איתי מה איתי

רחל: בטח הוא שם לא שקט.

עקיבא: מה איתה מה איתה מה איתה

רחל: מה הוא רוצה באמת

עקיבא: לא יודע למה

לא יודע איך, איך ומה

רק רוצה לברוח

מה זה קרה לי

טוב לי או רע לי

תגיד לי ...

רחל: לא יודעת למה

עקיבא: מה איתי מה איתי מה איתי

רחל: לא יודעת איך, איך ומה

עקיבא: מה איתי מה איתי מה איתי

רחל: מה איתי מה איתי מה איתי

עקיבא: רק רוצה לברוח

עקיבא ורחל: מה זה קרה לי, טוב לי או רע לי

להקה: נה, נה, נה

(החברים עומדים ב"אולפן" ושרים - נה, נה, נה)

תמונה רביעית

וידאו קיו 9 – בית קפה צבעוני

(על רקע צלילים מ"אינך יכולה" מתהווה שוב בית הקפה בדיזנגוף. החבר'ה שוב יושבים, שותים ומשחקים שח. עקיבא מציץ מידי פעם בשעונו. לא שקט)

מאיר: נו, שחק כבר. אתה משגע אותי.

אסי: היא לא תבוא. כבר שבוע לא עברה. התחילה ללכת מריינס

מאיר: צודקת. מה אתה היית עושה במקומה אם היו מתנפלים עליך ככה באמצע הרחוב.

אסי: לא יכול אפילו לדמיין את עצמי כשאפה אשכנזייה. אז רק תאר לך כמה הדימוי העצמי שלי נמוך.

עקיבא: אתם יכולים לעשות לי ג'סטה?

אסי ומאיר: מה?

עקיבא: תסתמו.

(שתיקה. מהמדרכה בקצה הרחוק מופיעה רחל)

מאיר: או. מדברים על החמור ...

אסי: והאתון מופיעה...

עקיבא: קפצו לי. (קם) אל תעשו לי בושות.

מאיר: אתך בנאדם.

עקיבא: שלום.

רחל: (ממשיכה ללכת) שלום.

עקיבא: זוכרת אותי.

רחל: במעורפל.

עקיבא: ברור. מנסה להדחיק. זה גם מה שאני הייתי עושה במקומך. רציתי לבקש סליחה.

רחל: (נעצרת) על מה?

עקיבא: על... זה שהתנפלתי עליך ככה. אני יודע שזה היה אקסטרווגנטי ופומפוזי באופן לא סביר. אבל חשוב לי רק שתדעי שזה בגלל שאני ביישן.

רחל: ביישן.

עקיבא: כן. ככה זה אצל ביישנים, זה ידוע. זה או שאנחנו לא עושים כלום מרוב ביישנות, או שאנחנו עושים צעדים לא פרופורציונאליים. זה מאוד קיצוני אצלנו.

יש על זה מחקרים. הבעיה שאני עדיין בשלב התפתחותי כל כך נמוך, שאני

תמיד מבין את זה רק בדיעבד. אז רציתי לבקש סליחה

רחל: הסליחה מתקבלת.

עקיבא: תודה. כי הרי אם לא הייתי כזה ביישן, אז פשוט הייתי ניגש אליך, בפשטות, כן? ואומר לך תשמעי, את מוצאת חן בעיני והייתי שמח להכיר אותך ושתכירי אותי. ואת החברים שלי. בלי כל ההצגה הזאת. הבעיה שאני כן ביישן.

רחל: זה מבהיר את המצב, אבל לא משנה אותו. סליחה, אבל אני...

עקיבא: מאחרת?

רחל: ממהרת.

עקיבא: הנהג של אבא שלך

רחל: כן. וים שיעורי בית. מצטערת, אבל אני עסוקה. אתה יודע מה זה עסוק?

עקיבא: קראתי על זה.

רחל: במה אתה עוסק?

עקיבא: עוסק?..... אני.... עוסק ב להסתובב.... אני עוסק בים.אני עוסק בקפה, לפעמים אני כותב. הייתי קורא לזה – תעסוקה מגוונת. זהו. תודה. את רואה? - עזרת לי להבין במה אני עוסק.

רחל: נשמע מאוד רציני.

עקיבא: רגע. רגע. אל תפחדי. אני לא הולך לעשות שום דבר לא פרופורציונאלי. אני בשליטה מלאה עכשיו. הנה, אני מתגבר על הביישנות שלי ואני שואל אותך, אם אולי תרצי לבוא אלי, אל תדאגי, אני אף פעם לא לבד. תמיד כולם אצלי. ולשמוע אתנו תקליטים. ביטלס. רולינג סטונס. חומר מוברח.

רחל: זה לא חוקי. ואני לומדת משפטים.

עקיבא: לשמוע זה חוקי. עדיין.

רחל: אני אחשוב על זה.

עקיבא: גורדון פינת הירקון. על הגג. בפינה הצפונית. את יודעת איפה זה צפון, כן?

רחל: כן. אני בחורה, אבל אני בכל זאת יודעת איפה הצפון.

עקיבא: כל יום. בערב. בלילה. מתי שיבוא לך. אנחנו שם.

(הולכת. עונה לו במילות השיר מבלי להסתובב אליו)

רחל: אפילו אם תגידי

עקיבא: זה לא כדאי

רחל: אפילו אם תגידי

עקיבא: לא אין לי פנאי

רחל: אפילו אם תגידי

עקיבא: ליי, ליי, ליי, ליי

(היא נעלמת בצד השני של הבמה. עקיבא מביט אחריה)

רונה: זה היה מאוד נוגע ללב.

עקיבא: גם לפי דעתי.

רונה: אף פעם לא ראיתי אותך מתאמץ עד כדי כך.

עקיבא: מה אני אמור לעשות? לא להתחיל יותר עם אף בחורה, אף פעם? מה אני אמור לעשות? רק תגידי לי מה?

רונה: לפחות לא מול העיניים שלי.

עקיבא: אז איפה? את כל הזמן נדבקת אלינו. (למאיר) אל תגידי לי עקיבא. נמאס לי מהחרא הזה. אנחנו הולכים לידה על ביצים כל הזמן. שלא תתאבד, חס וחלילה. שתתאבד כבר ודי!

מאיר: עקיבה! סתום ת'פוך.

((רונה: אין לי בעיה עם זה. אני יודעת שהוא רוצה שאני אמות.

עקיבא: אני לא רוצה שתמותי.

רונה: כי אתה חושב שאם אני אמות, גם התשוקה שלך אלי תמות, אבל אתה טועה. היא רק תתגבר.

עקיבא: את יכולה להירגע. התשוקה שלי אליך מתה מזמן.))

רונה: אף פעם לא יהיה לך טוב עם מישהי אחרת כמו שהיה לך איתי. ואתה יודע את זה.

עקיבא: בסדר. אני אבדוק את התיאוריה הזאת מעשית ואני אחזור אליך.

רונה: אתה פוחד ממני. אתה פוחד להיות איתי.

עקיבא: בסדר. מה שתגידי.

רונה: אתה רוצה נוחות. ואוכל במקרר. אוטו במוסך. וילדים מסורקים יפי בלורית ותואר. ואני מערבולת. אני רואה לך הכול, עקיבא. אני רואה את הספק שמכרסם אותך מבפנים, אני מוכשר, אני לא מוכשר, יש לי את זה, אין לי את זה, אני באמת כזה גאון כמו שאני עושה מעצמי או שאני חתיכת אפס נפוח. שאיפות גדולות. ואפס יכולת.

עקיבא: ואפשרות אחרת, קצת פחות פיוטית, אמנם, היא, שאני פשוט לא נמשך לזונות.

אסי: הגזמת בן אדם.

עקיבא: מה הייתי אמור לעשות?

מאיר: לשמור על הפה שלך (יוצא)

אסי: מאיר.. מאיר.. (יוצא)

קיו וידיאו 5 – קלזאפ על פניה של רונה.

רונה: (שרה)

כשיצלצל בעיר הפעמון בקול אדיר

עת הוא ללכת

השליכי את צרורך אל גב

ואת עיניך נא מנעי מבכי

(רונה הולכת ממנו. עקיבא מנסה לעצור אותה. היא מתחילה לשיר. מבזזה אוספת את התיק שלה ואת המחברת והעיפרון הפרושים על השולחן)

אמצי את יד ילדך, יד ישמעאל

ושאי אותו עמך אל התבל

קומי, קומי, הגר, הגר

ולכי לך את המדבר

אל המדבר הגר

עברי אישה בעיר וכל אחד
 פניו יסתיר מפני עינייך
 אמרי שלום, ברכי הגר
 את מי אשר בעיר נשאר אחרייך
 אמצי את יד ילדך, יד ישמעאל
 ושאי אותו אתך אל התבל

קומי, קומי, הגר, הגר
 ולכי לך אל המדבר
 אל המדבר, הגר

הנה אני אשא עיני
 חזקי הגר, אל תמעדי בדרך
 אל תעצרי למחות דמעות עינייך
 הלחות עד בוא הערב
 אמצי את יד ילדך, יד ישמעאל
 ושאי אותו אתך אל התבל

קומי, קומי, הגר, הגר
 ולכי לך את המדבר
 אל המדבר, הגר

קומי, קומי, הגר, הגר

ולכי לך את המדבר

אל המדבר, הגר

(קורסת באפיסת כוחות, מאיר אוסף אותה בידיו)

מעבר - מוזיקת חילוף תמונה

תמונה חמישית

ידיאו קיו 10 – גג של עקיבא. שעת שקיעה אדומה.

(מעבר על עקיבא, תזכורת מ"מה איתי" . ביתו של עקיבא. המקום מוזנח ומלוכלך)

עקיבא: מילה! מילה, לא הצלחתי לכתוב. כל הזמן רק - היא תגיע, היא לא תגיע. מתי היא תגיע. מה אני אגיד לה כשהיא תגיע. ואם היא לא תגיע. ואם אני סתם מפנטז. עדיף להתאבד. אבל נגמר לי הגז. ואם בדיוק אז היא תגיע. אפשר עם סכין גילוח. אז אני אקפוץ. ואם אני רק אפצע קשה. ואני אהיה נכה כל החיים. ואז אולי היא תהיה אתי מתוך רחמים. אבל אם לא יעמד לי בכיסא גלגלים. ואם.....

אסי: אתה יודע שנהיית כבד? אני יודע שלא מתייחסים פה לאבחנות פסיכולוגיות של שווארצ'ס ברצינות, אבל נשבע לך שמאז שפגשת אותה, נהיית כבד. ואם יש משהו שמביא לי חררה. זה כבדים.

מאיר: בסדר, עזוב אותו.

אסי: ובגלל זה גם הוא לא מצליח לכתוב. נהיית כל כך חשוב שאתה בטוח שכל נאד שלך חייב לצאת לסיבוב הופעות בעולם. צא מזה!

מאיר: עזוב אסי, לא בכוח. כל החבר'ה בדרך. בואו נתארגן ולאט, לאט נוציא אותך מזה.

עקיבא: מה חבר'ה? אני לא צריך עכשיו את כל החבר'ה. אני צריך לעבוד.

אסי: אתה צריך... קח. קודם כל שכטה להכשרת השטח, ואז חריש עמוק.

(מעשנים)

עקיבא: וואו. תודה. הייתי צריך את זה.

אסי: מי לא צריך את זה?

מאיר: קחו. שימו בפה. תמצצו. אתה טס עם זה לשמיים, אתה מבין את זה? ההודים צריכים בשביל זה שטיח שלם. אנחנו - סנטימטר מרובע.

(הם מכניסים את קוביות הסוכר לפיהם. מעשנים צינגלה בנחת)

מאיר: אומרים שזה מעיף אותך לעולמות שלא חלמת שקיימים.

אסי: מה, זה משנה לך את רמות התודעה... בחוצלארץ. הם כותבים את כל המוסיקה שלהם על זה

מאיר: אל תסמוך על זה, אסי. צריך גם כישרון.

אסי: אני פצצת כישרון, בנאדם. אם רק לא היו זורקים אותי בקיבוץ, והיו נותנים לי קצת יחס אימהי... הייתי יכול להיות ג'ימי הנדריקס.

(דופק סולו גיטרה עם המוסיקה. מטורף. הם צוחקים. מתחילים להיגנב על ה"גרוב" של המוסיקה. החבר'ה מתחילים להגיע. נכנסים. לבושים "חגיגי" בכל מיני בגדים היפים מגניבים. מביאים בקבוקי שתייה. מעשנים צינגלה. רוקדים. מתגפפים... עקיבא מתחיל "להשתחרר". מתחיל לנוע ולזוז עם כולם. אווירה חופשית. מסיבה. רונה ועוד בחורה נצמדות לעקיבא. רוקדים ומתגפפים. רונה פורשת לרגע. הולכת הצדה)

(רונה נדבקת לפיו של עקיבא לנשיקה ומתרוממת להמשך הריקוד שנהיה יותר ויותר חושני ופסיכודאלי. החבר'ה תחת השפעה כבדה. רוקדים ומענטזים ומתמזמזים. רונה והבחורה שנייה עדיין צמודות לעקיבא ושלושתם מתגפפים ברוך ועדנה. מחליקים מידי פעם חיבוק או נשיקה לעוברי אורח. אהבה פורצת ונינוחה. רוקדים. רחל מגיעה ועומדת בדלת. מופתעת ומזועזעת מהמראה. ידיים בכול מקום. גיפופים. מזמזמים. עקיבא מתחרמן בנחת עם רונה ושירה. שרים חרישית ובדבקות עם המוסיקה. מאיר מבחין ברחל העומדת קפואה והמומה בפתח ורץ להרים את המחט מהפטפון. שקט. המהום מחאה קל. עקיבא מתמרמר)

עקיבא: נו אסי, מה קורה? קטעת לי ת'חוט... של ה...ליין של ה...

מאיר: יש לך אורחת.

(כולם מביטים ברחל העומדת נבוכה בפתח. עקיבא מסתובב אליה מבלי

(להיפרד מבנות זוגו)

עקיבא: נו, והאורחת שלי לא אוהבת מוסיקה? בואי, תצטרפי. שמח שבאת.

(הם מתחילים לרקוד סביבה. לגפף אותה. לנסות למשוך אותה לריקוד)

רחל: (מתחמקת ממנו. פונה לצאת)

עקיבא: ראית פעם אנשים יותר מקסימים מהם? תסתכלי עליהם. אם רק העולם היה נראה ככה... (מנשק בפה מישהו שעובר לידו) מתוקים. מה קורה ל... השיער שלך..... רגע... הוא... לא, לא אל תזוזי. זה יפה. לא האמנתי שאת יכולה להיות יותר יפה ממה שאת כבר יפה.... מאיפה הבאת פסים סגולים?... את יודעת שיש לך מסביב לראש, הלה עם כל צבעי הקש... רגע, איפה האדום.... אה. הנה... פה בצד. התחבא. התחבא לך האדום, אבל מצאתי אותו. מזל. בואי תצטרפי אלינו...

(שולח יד ומלטף את מותנה)

רחל: עזוב אותי! אתה..... אתם... אתה חשישניק!

(עקיבא פורץ בצחוק. כולם מצטרפים אליו)

עקיבא: באמת? את בטוחה? כי אם כן, אז תדעי לך שנורא כיף להיות חשישניק!

רחל: כן? כיף לך עם זה?

עקיבא: כן.

רחל: אז ככה אתה מתגבר על הביישנות שלך? בשביל מה את צריך את כל הסמים האלה...?

עקיבא: בשביל מה אני.... שאלה יפה. (מתחילות נקישות המצילה של "אני מרגיש כמו מלך") בשביל מה... אני... החיים, כמו שאת בטח יודעת, קצת.... מעיקים לפעמים.... קנאה. צרות עין. גזענות, לא עלינו. מלחמות. אז.... כדי להבין איך החיים יכולים להיות באמת... ב...איך קוראים לזה... ה...פוטנציאל. זהו. נעלמה לי המילה. שלהם. אז... לוקחים כל מיני דברים שגורמים ל...איך קוראים לה... תודעה. זהו. להתרחב ולהעיף מעליה את כל הכבלים והאיסורים והחינוך וכל החרא הזה ואז מבינים שבסך הכול... (הוא מתחיל לשיר את "אני מרגיש כמו מלך". כל החבר'ה מצטרפים אליו, למה שהופך ל"נאמבר" מסטולים מרהיב. כולם רוקדים ושרים ומתגפפים מולה)

עקיבא: טוב לשכב על הדשא

טוב לרוץ על החול

טוב לשמוע קצת מוצרט

ולשכוח הכול

עקיבא: אני מרגיש כמו מלך

מאיר: אני מרגיש כמו מלך

אסי: אני מרגיש כמו מלך

אדיר: את רוצה לנצח

אני מוכן להפסיד

רוני שיינדורף: בוא, בוא, בוא כבר הלילה

אדיר ורוני ש. : את שלי לתמיד

עקיבא: אני מרגיש כמו מלך   להקה: וואה, וואה, וואה

אני מרגיש כמו מלך

להקה: אני מרגיש כמו מלך

רביב: אני מרגיש כמו

עקיבא: מלך

אלונה ואורי: אני מרגיש כמו

רוני ש. ואלה: מלך

נתנאל: אני מרגיש כמו...

כולם: מלך.

עקיבא: טוב לשכב על הדשא

טוב לרוץ על החול

טוב לשמוע קצת מוצרט

ולשכוח הכל

להקה: טוב לראות את החבר'ה

שחזרו מרחוק

רונה: טוב לראות את העצב

רונה ובן: מתחלף לו לצחוק הכול

אלה: אני מרגיש כמו

כולם: מלך

רוני מרחבי: אני מרגיש כמו

כולם: מלך

כפיר ואורי: אני מרגיש כמו

כולם: מלך

כולם: אני מרגיש כמו מלך.

(רחל יוצאת בתנופה. יש רגע של הלם)

עקיבא: מה? מה אמרתי? ..... מה... למה היא..... מאיר... מה קורה.... זה טוב?... זה לא טוב מה שקרה עכשיו, לא?

מאיר: תלוי מאיזה צד מסתכלים

עקיבא: מה... היא... היא... היא הלכה....

מאיר: הלכה כן.

עקיבא: למה?

מאיר: כי... זה... מסובך לי עכשיו... להרכיב משפטים....

עקיבא: אבל... מה... עשיתי טעות? אפשר להגיד שעשיתי טעות?

מאיר: ממש לא.

עקיבא: אתה צוחק, נכון? ... אני לא מבין את ה... הלך לי כל ה... אזור של ה...ציניות...

אסי: יחזור. אל תדאג. אמרתי לך היא לא בשבילך... מה עם המוסיקה....
הרסה את המסיבה זאתי. די... די... מה קרה? לא שווה מכה המטומטמת
הזאת. "בשביל מה אתם צריכים את זה"... בשביל לא להיות מרובע על כל
התחת כמוך, יא מלעונה! יש בחוץ עולם!!! צריך להעיר את החושים.... להרעיד
את האדמה מתחת לרגליים.... לעוף לשמיים!!!

(רוקדים. עקיבא בוכה וממלמל)

עקיבא: מה עשיתי?... מה עשיתי?... מה עשיתי...? (לרונה ושירה שרצות
לרתום אותו לריקוד) עזבו אותי. מאיר, תגיד להם שילכו מפה. תגיד להם
בבקשה שילכו מפה. למה אני כזה אידיוט. למה? למה? למה? למה? למה? למה? (מקונן
ומתנהל באופן מדאיג) ((אידיוט..... מה אמרתי.... מה אמרתי, מאיר....
אמרתי משהו..... תחזור, מילה במילה על מה שאמרתי.....

מאיר: קשה. זה היה נשגב. שירה גבוהה.))

אסי: עזוב, חלב שנשפך.

עקיבא: שנישפך? שנישפך?... אתה בטוח? למה אתה אומר נישפך..

אסי: לא נשפך. לא נשפך. זאת אומרת, נשפך, אבל ניקח סמרטוט וננקה, נכון
מאיר?

עקיבא: בסך הכול רציתי ש....

אסי: בנאדם, אתה הורס את המסיבה של עצמך. זה לא מקובל. לפחות תבכה
על הקצב. אני לא מסוגל לרקוד על הסינקופות האלה.....

(עקיבא צועק ורץ החוצה)

עקיבא: חכי רגע!! חכי!!!! רחל! (לוקח גיטרה ויוצא)
 מאיר: (ניגש לאסי ואוחז בזרועו) בוא, בלקי, מצטער.
 אסי: אני... בדיוק התחברתי.

מאיר: אז תתנתק.
 (מאיר תופס אותו, כל אחד לוקח גיטרה והם יוצאים)
 להקה: אני מרגיש כמו מלך. (שרים)
 עקיבא: רחל...

(מעבר מוזיקאלי)

תמונה שישית

וידיאו קיו 13 – חוץ, לילה. בית ההורים של הרחל. הקיר קם לחיים.

(בחצר של הוריה של רחל בסביון)

אסי: זהו. היגענו. סביון.

מאיר: מה זה? קיבוץ של דינוזאורים?

אסי: גטו של אשכנזים.

(מביטים בבית המידות המרשים. יש רגע. עקיבא מניף את הגיטרה שלו ופורט את האקורדים המאיימים של הגיטרות הפותחות את "אל תוותר עלי". בווליום אדיר ודיסטורשנים הרבה מעל המקור. זו מעין גרסת פרנק זאפה לשירו של שלום חנוך...)

עקיבא:

אל תוותר עלי, לילה בלילה

אל תאבדי אותי, אל תאבדי

אל תשקרי אותי, לילה בלילה

אל תוותר עלי

לא, לא אל תוותר

אהוד: מה זה?

עקיבא, אסי, מאיר: עלי

(השכונה מתעוררת לחיים בעקבות הזעקות באמצע הלילה. אורות נדלקים בחלונות. אנשים מציצים החוצה. אסי ומאיר מתחבאים. אהוד, אביה של רחל יוצא, בחלוק, למרפסת)

אהוד: מה אתה עושה פה? אני אקרא למשטרה! תסתלק מפה!!!

עקיבא: אל תגרשי אותי, לילה בלילה

אל תשנאי אותי, אל תשנאי

אל תגרשי אותי,

אהוד: הלו!

לילה בלילה

אהוד: אתה דורך לי על הדשא

אל תוותר עלי

לא, לא אל תוותר

עקיבא, אסי, מאיר: עלי

(עקיבא שר. מובס ומתחנן. רחל יוצאת למרפסת, רוכסת את חלוקה)

רחל: תיכנס הביתה, אבא. אני אטפל בזה.

אהוד: את מכירה את הטיפוס הזה?

עקיבא: אל תפתי אותי, לילה בלילה

אל תוותר עלי

לא, לא אל תוותר

עקיבא, אסי, מאיר: עלי

(אסי דופק סולו גיטרה מחשמל ומרטיט לבבות)

אהוד: מה זה? כמה הם? אני הולך להביא את העוזי!

רחל: לא, לא, אבא. חכה. בבקשה. אני אסלק אותם.

(הוא מתמהמה. שולמית מגיעה גם היא, רוכסת חלוק)

שולמית: מה זה פה? מי זה שר כל כך יפה?

(אהוד דופק בה מבט. רחל יורדת לכיוונו של עקיבא)

אל תשקרי אותי,

לילה בלילה

אל תוותר עלי

לא, לא אל תוותר

עקיבא, אסי, מאיר: עלי

(שלושתם נשכבים על הרצפה)

רחל: (לעקיבא) מה אתה חושב שאתה עושה?

אהוד: מאיפה את מכירה אותו? יש לך קשר לחשישניקים האלה?

רחל: תיכנס בבקשה הביתה, אבא. אני אטפל בזה.

אהוד: לא, אני לא אכנס הביתה. החברה האלה אלימים. אין לדעת לדעת למה הם עוד מסוגלים.

עקיבא: (עדיין על ברכיו) לשיר.... לנשק... לעשות אהבה...

אהוד: מה אמרת? חוצפן!

עקיבא: ... רק.... עניתי על השאלה שלך... למה עוד אנחנו מסוגלים...

אהוד: תסתלק מפה. תסתלקו מפה כולכם!

עקיבא: אתה מגרש אותנו?

אהוד: בטח שאני מגרש אתכם. אתם פולשים לחצר הפרטית שלי באמצע הלילה. מה אתה מצפה שאני אעשה?

אסי: בעולם אוטופי, היית מקשיב לצרכים העמוקים שלנו ומזמין אותנו לכוסית קוניאק עם טורט שוקולד בצד. אבל זה לא עולם אוטופי. ברור.

שולמית: אנחנו לא מגרשים אתכם. עכשיו אמצע הלילה. אתם קצת שיכורים. ואנחנו מבקשים יפה שתאפשרו לנו ולשכנים שלנו לחזור לישון בשקט.

אהוד: לא, אנחנו לא מבקשים יפה! אנחנו דורשים. זה הבית שלנו!

עקיבא: תודי שגם אם נלך, את לא תוכלי לישון בשקט.

רחל: לפעמים קשה לי להירדם. כמו לכל בנאדם עם לב. אני חולמת כל מיני חלומות בלתי אפשריים. אבל בסוף אני נרדמת, מכורבלת (שרה). משובללת (שרה). יודעת שהם יכולים להתגשם.

(השלושה מביטים זה בזה. המסר הועבר. המשימה בוצעה. אסי ומאיר מרימים את הגיטרות ומנגנים שוב את האקורדים הפותחים של "אל תוותר עלי")

אהוד: איזה משובללת? את יכולה להגיד לי מה קורה פה? (יוצא אחריהם)

(שולמית ניגשת לרחל)

שולמית: מלא קסם כרימון הבחור הזה. איזה להט!

רחל: אמא...

שולמית: אני רואה שאת מאוהבת, ילדה שלי. ואני מוכרחה להודות שקשה לי

להאשים אותך.

רחל: נכון? נכון שהוא חתיך המחץ?

שולמית: נכון, הוא באמת גבר. אבל הוא לא הגבר שלך, אהובה שלי. הגברים האלה שאלוהים נגע בהם, מצולקים ביצר הרס עצמי.

רחל: הוא לא כזה, אמא.

שולמית: הוא לא גבר שאפשר לביית אותו. הוא יהרוס אותך, תאמיני לי.

(אהוד חוזר)

אהוד: תני לי את השמות שלהם, אני אדאג שיטפלו בהם.

שולמית: לא צריך לטפל בהם. הם לא מזיקים. קצת מבולבלים, קצת נאיביים.

רחל: אבל שוחרי טוב, בסך הכול. לילה טוב. תודה אבא, שאתה שומר עלי.

(היא הולכת)

אהוד: (קורא אחריה) הם לא שוחרי טוב! הם ביטניקים. חשישניקים פציפיסטים שפוגעים בכוח העמידה שלנו!!!

שולמית: שש...אהוד. השכנים.

אהוד: אנחנו לא באמריקה!. .....

תמונה שביעית

וידיאו קיו 14 – ים, חסקה, מסוק.

(הבמה מפוצלת. מימין, על חדרו שעל הגג, עקיבא מול מכונת הכתיבה שלו, מתחיל לתקתק בחשק. במרכז, כל החבורה הגדולה, בבגדי ים על חוף הים, אסי ומאיר עם הגיטרות. משמאל, רחל, בביתה, כוס קפה בידה. מהורהרת. מחבקת את הספל החם בשתי ידיה. החבר'ה על החוף צוחקים ומשתובבים. עקיבא מתקתק מספר תקתוקים על מכונת הכתיבה שלו. הם מהווים אות לאסי ומאיר על חוף הים, שמתחילים לנגן את האקורדים של "אז תגידו לי למה")

עקיבא: רצינו קצת להיות לבדינו

כולם: פתאום היו המון אנשים

כולם: היה לנו טוב

עקיבא: נהיה לנו רע

כולם: כמעט חשבנו כבר לחזור חזרה

עקיבא: אז תגידו לי למה

הכול קורה דווקא לי

אסי ומאיר: ומה שהולך פה

עקיבא: אולי זה לא בשבילי

(עקיבא מתקתק במרץ על מכונת הכתיבה שלו. בקצב המשתלב בדיוק
במוסיקה. הרמוניה רגעית ונדירה, בינו לבין עצמו וסביבתו)

נתנאל: באנו קצת לשבת בשמש

בן: אז דווקא הופיע הצל

נתנאל ובן: היה לנו טוב

עקיבא: נהיה לנו רע

כולם: כמעט חשבנו כבר לחזור חזרה

עקיבא: אז תגידו לי למה

הכול קורה דווקא לי

ומה שהולך פה

אולי זה לא בשבילי

רוני ש. וליאור: אורי היפה מדליק לו מדורה

למה לא לשרוף, למה לא? ...

למה זה בא לו

למה זה בא לי

כולם: למה, למה, למה, למה...

עקיבא: די!

(עקיבא מגיע לחוף הים עם הדפים בידו. מגיש לחברים)

מאיר: אחר כך קצת הלכנו לבלומפילד

אסי: הפועל תל אביב שוב מחמיץ

מאיר: (למה?)

עקיבא: היה לנו טוב

אסי ומאיר: נהיה לנו רע

עקיבא: כמעט חשבנו כבר לחזור חזרה

(כולם קוראים. רוקדים מבסוטים לחלוטין. ים. כיף. יצירה ושמש. על חול הים.
ברקע החול ממלא את שקי הביצורים)

עקיבא: אז תגידו לי למה

הכול קורה דווקא לי

כולם: ומה שהולך פה

עקיבא: אולי זה לא בשבילי

אהוד: יצאתם לטייל ברחובות

להקה: אז מה? אז מה?

אהוד: חיפשתם מדרכות של אהבות

להקה: אז מה? אז מה?

אהוד: מיהרתם את החורף ללוות

להקה: אז מה? אז מה?

אהוד: החלטתם להביא את האביב לתל אביב

להקה: אז מה? אז מה? אז מה?

רוני מ. ואלה: אורי היפה מדליק לו מדורה

למה לא לשרוף, למה לא?...?

למה זה בא לו

למה זה בא לי

כולם: למה, למה, למה, למה...

כולם: די!

כפיר: ג'ון ויוקו הם על הכיף-כיפק

רביב: אייבי נתן גם כן נחמד

בנות: אולי הם רק סתם שיש בהם דם

בנים: וגם אולי זה כבר הגיע הזמן..

אדיר: שתגידו לי למה,

הכל קורה דווקא לי

כולם: ומה שהולך פה

אולי זה לא בשבילי

כפיר ואדיר: ומה שהולך פה

אדיר: אולי זה לא בשבילי.

עקיבא: נו, מה אתם אומרים?

אסי: יפה. יפה. הרבה מילים ארוכות בלועזית, שזה כבר טוב....
 "אקזיסטנציאליזם" למשל. זאת מילה שהייתי מלחין. גם בתור בית וגם פזמון.
 סתם, צוחקים אתך. זה גדול. אתה מלך. אין כמוך.

עקיבא: מה, מאיר...

מאיר: חזק. אבל קיצוני.

עקיבא: מה קיצוני? מה קיצוני? ((זה לא נכון? ...

מאיר: לא יודע מה להגיד לך.

עקיבא: אנחנו רוצים מלחמה. חד וחלק. בין אנחנו יודעים את זה ובין אם זה
 מודחק עמוק בתת מודע שלנו. כל התפישה באה להכניע. מדברים על שלום
 ומחרחרים מלחמה.

מאיר: זה מורכב. גם הערבים לא בדיוק מלאכים.

עקיבא: רחוק מאוד מזה. הם חארות בני חארות. אבל אני לא אחראי עליהם.
 אתה חייב להודות, (((ש אף פעם לא באמת ראינו את המקום הזה. אף פעם לא
 באנו הנה להקשיב, להיפגש, להשתלב. תמיד באנו עם ההתנשאות המזוינת
 שלנו. איך יהודונים מהגטו נהיו בריונים, נשבע לך שזה מעבר לתפישה שלי.

מאיר: דווקא בגלל זה! עזוב. בכול מקרה, זה כתוב מעולה. זה מבריק. רק שלא
 תצא מטומטם, שהתיאוריות שלך לא יתממשו בסוף.

עקיבא: אני אשמח לצאת מטומטם. ממש לא מתאים לי מלחמה עכשיו.

אסי: מה, מה היה, ספר. נגעת לה בחזה?

(עקיבא שותק)

אסי: מה אתה שותק כמו טפט

מאיר: אתה מסמיק. נשבע לך שאתה מסמיק.

עקיבא: .... בסדר, נו...היה... טוב... היה... נפגשנו... יצאנו... לשוט בירקון....

אסי: איזה דבילים.

עקיבא: זה היה רעיון שלה.

מאיר: ברור. הכי בטוח. אין אפשרות טכנית להעביר יד מהמשוט לציצי. ניסיתי.
 לא עובד.

אסי: גם לי מישהי עשתה פעם את התרגיל הזה. אבל אותי לא עשו באצבע.
אמרתי לה בואי שבי פה לידי. תרגישי איך אני חותר. כל מה שקיבלתי ממנה,
זה שפשפת בבית השחי.

עקיבא: ...דיברנו והיה כיף... היא... א-קיצר, יש עליה...טונות.. וגם אחרי איזה
חצי שעה... עצרנו מתחת לאיקליפטוס ליד שבע תחנות ו.....

אסי: ו.....

עקיבא: התנשקנו. צרפתית.

אסי: זהו? נשיקה?

עקיבא: הכי טובה בחיים.

אסי: בסדר. הכי טובה בחיים. אבל אתה בא להראות לה את קפריסין. ובמקום
זה היא מראה לך את הסתימות.

עקיבא: היא ילדה טובה כזאת..

מאיר: בטח בתולה

אסי: מסכנה.

מאיר: לא נורא. בסוף היא תצא מזה.

עקיבא: אתם יכולים לעשות לי טובה?

מאיר ואסי: תסתמו.

עקיבא: בדיוק! (מעשנים בנחת) "כל דבר בעתו....עת לחבוק ועת לרחוק
מחבק" ... כה אמר קוהלת. יש קצת כיף?

אסי: יא, בא לי קרטיב לימון. דחוף. דחוף. מי הולך?

(מעשנים. נינוחים.)

עקיבא: אתה

אסי: למה אני

מאיר: סטיגמה.

אסי: בדיוק החלטתי להילחם על מעמד שווה בחברה

עקיבא: מתי?

אסי: הרגע. אני ממש מרגיש איך הדימוי העצמי שלי צומח.

עקיבא: אז "משלוש"

אסי: הכי פייר

(מתארגנים, איכשהו, במסורבלות של מסטולים, לשחק "משלוש יוצא אחד")

כולם: משלוש יוצא..... אחד!!! א-חד!!! א-חד!!!

מאיר: ניצחתי

עקיבא: אתה הולך.

מאיר: מה זה? ניצחתי, אומרים לך. איך אני הולך?

עקיבא: אם כבר קמת, אז תלך.

מאיר: תעשו "אבן נייר אוו....."

עקיבא ואסי: אבן נייר ומספרים, המנצח בין השניים, אחת, שתיים, שלוש!!

ש.... לוש!!!! ש.... שלוש!!!

(על הש...לוש האחרון, נכנס שוטר ומתחיל מרדף. ידיהם נאזקות באזיקים .

ברקע נערמים שקי החול.... מתבצרים)

הלהקה: היה לנו טוב נהיה לנו רע

אז תגידו לי למה הכול קורה דווקא לי

ומה שהולך פה אולי זה לא בשבילי.

(המרדף נמשך)

תמונה שמינית

ידיאו קיו 15 – גג ביתו של עקיבא. מעבר מיום ללילה.

(דירתו של עקיבא. החברים הקרובים, אסי, מאיר ורונה מחכים לעקיבא

המבושש לבוא. אסי מנגן ושר)

מחשבות לא טובות באות בחושך

לא מרפות לא עוזבות אותך בחושך

על רוחות ושדים ודברים מפחידים

תיכף זה יעבור

תיכף ידליקו אור

רונה: לא ידליקו אור. אף אחד לא ידליק לך אור.

אסי

זה אף פעם לא יעבור

אף אחד לא ידליק ת'אור

רונה: לי ממילא הכי טוב בחושך, ככה אני, אני רגילה לחושך

מאיר: לאף אחד לא טוב בחושך

רונה: לי כן

מאיר: גם לך לא. וכמה שתצאי יותר מהר מהפזזה הזאת ככה יהיה לך יותר טוב

רונה: למה פזזה, למה אתה אומר פזזה?

מאיר כי את רוצה לצאת לאור בדיוק כולם! את רוצה להתפרסם, את רוצה להצליח, את רוצה שכול העולם ידע איזו כותבת גדולה את, את רוצה את זה בדיוק כמו כולנו, רק שאת יותר מידי.....

רונה: מה? אני יותר מידי מה? מה עוד פעם לא בסדר בי?

מאיר: הכול בסדר, עזבי

אסי: (שר) הכול בסדר, אז עזבי

רונה: לא. תגיד לי. אני יותר מידי מה? יותר מידי מה? תגיד לי מה אני יותר מידי, שאני אדע מה אני יותר מידי ואז אולי אני לא אעשה פוזות

מאיר: יותר מידי חושבת את עצמך מי יודע מה

רונה: אני?

מאיר: יותר מידי בטוחה שאת כזאת גאונה שאף אחד בעולם לא יצליח להבין את השירים שלך מרוב שהם מורכבים ועמוקים, אז את משאירה אותם בחושך,

בינך לבין אלוהים

רונה: בדיוק ההפך

מאיר: יותר מידי תולה את עצמך על עקיבא כמו סמרטוט, במקום לקחת את עצמך בידיים ולעשות משהו עם הכישרון המטורף שלך, זה מה שאת יותר מידי!

רונה: אתה צודק, הנה אתה רואה, אני אומרת שאתה צודק. זה מה שאני צריכה לעשות, אני צריכה להבין שעם עקיבא זה נגמר, אני הבנתי את זה, היא מתאימה לו, אני לא יכולה להישאר כאן, אני דווקא אוהבת אותה, אני מאחלת להם רק טוב באמת, אני חייבת למצוא לי מקום משלי, אני צריכה לעמוד על הרגליים שלי, אני צריכה לפרסם את השירים שלי, אני צריכה לקחת את עצמי בידיים, אני יותר חזקה ממה שאני חושבת, אני בנאדם מבוגר, אני בן אדם מבוגר! אני צריכה לעזוב את הבית לפני שהוא מתפרק, אני לא יכולה יותר שבתים מתפרקים עלי

מאיר: שום דבר לא מתפרק רונה, אנחנו תמיד נהיה אתך,

רונה: אתה יודע כמה אני, אני אוהבת אותך מאיר ואת אסי אבל עקיבא הוא.... ועכשיו שהוא יהיה אתה, אז ברור ש... הכול יתפרק

אסי: (שר) הוא לא יהיה, איתה. כי הוא גמר איתה

רונה: מה? באמת גמר למה מתי

אסי: הוא בטוח שאבא שלה, תפר לנו את המשטרה

מאיר: הוא כן יהיה איתה, הם יחזרו, הוא לא יכול בלעדיה, פעם ראשונה שעקיבא מאוהב במישהו אחר ולא רק בעצמו

אסי: (שר) במשהו אחר ולא רק בעצמו

רונה: למה אתה אומר לי את זה? למה אתה מתעקש להכאיב לי?

מאיר: כי זאת האמת

(עקיבא נכנס)

עקיבא: מה האמת?

(שתיקה, רונה מביטה בהם, מביטה בעקיבא, יוצאת)

עקיבא: מה קרה? מה אמרתי? לא עשיתי לה כלום, קוס'אוחתו, מה אמרתי?

מאיר: עזוב אותה, היא בסדר. רחלי התקשרה אלי עוד פעם אתמול.

עקיבא: שתתקשר. זה לא מזיז לי.

מאיר: אמרה שהיא חייבת לדבר אתך בכל מחיר

עקיבא: אין מחיר למשהו שלא עומד למכירה. אני לא רוצה לראות אותה. לא רוצה לדבר איתה. לא רוצה שום קשר איתה.

אסי: תן לה לפחות להסביר את הצד שלה. מסכנה. היא כל הזמן בוכה.

עקיבא: שתבכה. שתמות מבחינתי. אין לה צד, כי אין פה צדדים. זה בדיוק המוסר הכפול של המקום המזוין הזה. אנחנו גם התליינים וגם המושיעים. אבא שלה דופק אותנו במעצר והיא מואילה בטובה לשחרר אותנו בערבות. לא משתף פעולה עם הצביעות הזאת.

אסי: איך אתה בטוח שזה אבא שלה

עקיבא: מה? צירופי מקרים מוזרים?

מאיר: ונגיד שכן, מה זה קשור אליה

עקיבא: זה אבא שלה. זאת המשפחה הדפוקה שלה. זה הריקבון המסריח שעליו היא גדלה. מתערב אתך שאם היא צריכה לבחור בין אבא שלה לבני, היא תמיד תבחר באבא שלה.

מאיר: סימן טוב שאתה מוכן להתערב על זה. כי עד עכשיו אתה ב100 אחוז הפסדים.

אסי: אני לא מבין איך עם הערבים אתה אומר צריך לדבר, עם הנאצים צריך לדבר. עם כולם צריך לדבר, רק אתה לא? מה היא יותר גרועה מערבים ונאצים?

עקיבא: בהרבה. הם לפחות אומרים, אנחנו ערבים. אנחנו נאצים. נעים מאוד. היא באה עם העיניים האלה שלה, מתחפשת לפייה, ואז מחדירה את הרעל שלה. כמו עקרבות. יש קצת כיף?

אסי: אנחנו על תנאי, בנאדם

עקיבא: לא מעניינים אותי התנאים שלהם. שתישרף כל המדינה הזאת, כוסאומו.

(רחל נכנסת)

עקיבא: מדברים על החמור. זה אתה אמרת לה לבוא?

רחל: לא. החמור החליטה על דעת עצמה.

מאיר: יאללה, בלי הרבה דיבורים. אנחנו עפים מפה

עקיבא: מה פתאום. תישארו.

(שקט)

רחל: שלום.

עקיבא: שלום

(אסי ומאיר שורקים שוב את "לבד בחושך", על הגגות)

(רחל מרכיבה על עיניה משקפי קריאה, שהופכים אותה לעוד יותר סקסית, מוציאה מתיקה תיקייה. פותחת אותה)

רחל: אני מבינה לגמרי את העמדה שלך, אבל.... אני חושבת... שיש לי זכות... להגן על עצמי ולהציג את הצד שלי.... גם אם זה לא יגרום לך להשתכנע.

עקיבא: מה, כתבת את הטיעונים שלך על דף?

רחל: כן. למה אתה צריך ללעוג לי? אני לא מהירת לשון כמוך. ורציתי להימנע, ככל האפשר, מלהיגרר לצרחות והקללות שהרעפת עלי בבית המעצר

עקיבא: מהצרחות והקללות שהרעפתי עליך בצדק רב אם יורשה לי לומר!

רחל: בדיוק מזה רציתי להימנע...

עקיבא: יאללה. בואי ננסה. את עם דף, אני בלי. כך שבכל זאת, יהיה פה מרכיב חמקמק של ספונטניות, אז אני לא מבטיח כלום.

רחל: (מקריאה ברצינות ודבקות מהקלסר) א: לגבי הטענה שאבי אחראי למעצר שלכם. ייתכן. אם זה אכן הוא, אני חשה בושה גדולה, אבל ידיי שלי נקיות. וכדי למנוע ספק, אם תעמוד בפניי בעת הזאת, הבחירה, לעמוד לצדך או לצדו. אעמוד איתנה – לצדך.

ב: לגבי הטענה ששחררתי אתכם מתא המצער מתוך רגשות אשם ורחמים – חד משמעית לא. כשרונה התקשרה אלי להודיע לי שנעצרתם...

עקיבא: רונה התקשרה?

רחל: כן. איך חשבת שזה נודע לי?

עקיבא: תמשיכי. סעיף ב' קו נטוי שלוש גימל.

רחל: (מחליטה לספוג את העלבון. משוטטת בעיניה ואצבעה למצוא את המקום...). ..... היה לי ברור שחובתי לעזור לכם מתוך הטעמים הבאים: אחד:

היכרותי עם ההליך המשפטי כמתמחה בעריכת דין והחברות הצעירה אך המשמעותית, מבחינתי, שיש לי אתכם. שתיים: האהבה שלי אליך. שלוש: חובתי כאזרחית מן השורה להתקומם מול עוולות ועינויי דין הנובעים מחוק פרוץ ואכיפה סלקטיבית. ארבע..

עקיבא: סליחה רגע. את מוכנה לחזור רגע על סעיף 2 ב"ב?"

רחל: (מרפרפת שוב... עניינית)... שתיים ב'... האהבה שלי אליך.

עקיבא: אז יש סעיף כזה

רחל: בוודאי שיש

עקיבא: אז למה אף פעם לא אמרת לי שיש

רחל: גם אתה לא אמרת לי

עקיבא: והבן צריך להגיד ראשון

רחל: אני חושבת. לא?

עקיבא: טוב. תמשיכי. לא. חכי שנייה. כמה סעיפים יש?

רחל: (הופכת שני דפים) יג'

עקיבא: אז... אפשר שנעשה אולי הפסקה קטנה, .. אני פשוט מרגיש שאני עושה עוול להשקעה והכישרון שלך, כי את אומרת פה באמת דברי טעם, ואני לא כל כך מצליח לעקוב, כי כל הזמן אני אומר לעצמי: "כמה היא סקסית" "כמה היא סקסית" "מתי נתנשק כבר, מתי?" וזה... קצת מפריע לי להתרכז....

(רחל מביטה בו. מניחה את הקלסר, מסירה את המשקפיים והולכת לקראתו. אוספת אותו לנשיקה תאוותנית וחשקנית. סוערת. הם מתגלגלים על המרבץ בתשוקת אין קץ. מתנשקים בתאוה. מתיישרים זה מול זו ומתחילים להפשיט זה את זה.)

רחל: (עוצרת את ידו של עקיבא) אבל רק חזה. אני לא הולכת עד הסוף.

עקיבא: מה שתגידי. רק תני לי את זה כבר!!!

(מתנפלים זה על זה. מתגלגלים בתשוקה. מהרדיו עולה קול הקריין בהקלטה המקורית מ67. "דובר צה"ל מודיע שעל חיילי היחידות הבאות להגיע מיידית למקומות האיסוף של יחידותיהם:

קריין רדיו:

דובר צהל מודיע כי בעקבות מצב הכוננות הגבוה, על חיילי היחידות הבאות להתייצב מיידית בנקודות האיסוף שנקבעו להן: "עורב שחור" "כוח מחץ" "פורצי הדרך" "נתיבי הנגב" "גיבורי מצדה" "אריות הים" "אבני הכותל" "זחילי הרעם" "אדמת הארץ" ... (פייד אאוט. יש עוד...)

רחל ועקיבא . מזדקפים לישיבה. פוסקים מההתמזמזות. דוממים. מיואשים)
(שתיקה)

רחל: קראו לך?

עקיבא: (מהנהן)

עקיבא: איפה שמתי את המדים שלי? ... רק אצלנו זה תמיד איפה שמתי את המדים שלי... אף פעם לא איפה שמתי את המקלות גולף שלי ...

רחל: (ממשיכה להפשיט את עצמה) אני כן רוצה שנלך עד הסוף. (מתנפלת עליו. מנשקת אותו. הוא מתנער ממנה. מונע את התפשטותה)

עקיבא: היי, היי. מה פתאום? מה בוער? שנייצר להם מראש יתומי מלחמה?

רחל: לא.. רק בגלל שאני.....אוהבת אותך. (פאזזה) הנה. אתה רואה, אמרתי ראשונה

עקיבא: ואני אותך. אני אוהב אותך. ובגלל זה אני רוצה, שכשיהיה לנו ילד. או ילדה. ויהיו לנו. אז שיהיו להם אבא ואימא ובית. לא הנצחות ולא מורשות. פשוט חיים. כמו בסיפורים.

רחל: אבל איך אתה בטוח שזה מה שיקרה?

(מתחילה הפתיחה של "ילדה סיפור")

עקיבא: כי אני אאמין חזק, חזק. ואני אחשוב עליך כל הזמן. ועל כמה אני אוהב אותך. ורוצה לחיות איתך. וככה זה יתגשם.

רחל: ככה דברים מתגשמים?

עקיבא: בטח. לא ידעת?

וידיאו קיו 16 – דואט של ריקוד באנימציה קלאסית, המשלב את הבמה.

עקיבא: (שר)

עקיבא: פעם אהבתי ילדה בציור

בספר אחד עם המון גמדים מצחיקים

רחל: גמדים

עקיבא: ילדה שלגיה עם כיפה וכדור

תותים מתוקים וקופים עם בובות ותופים

שרוקדים

אני אהבתי רק אותה,

את הילדה בסיפור

עקיבא ורחל: ילדה ציור

(רחל נענית לו. שניהם מתחילים לרקוד על ה"שטיח" המוסיקאלי המרקיד

והחינני של השיר הזה. בונים דואט מרהיב והרמוני של שירה וריקוד .

מתחבקים. עקיבא לוקח את מדי הצבא שלו. נועל את הנעליים האדומות)

וידאו קין 17 – הילדה המצוירת נשאר על הבמה, מקשיבה לדיאלוג.

רחל: .... אולי נגיד שאתה לא בסדר בראש. שאתה חשישניק....

עקיבא: התותחים לא מבדילים בין בשר של חשישניק לסתם בשר. הלו, מה את

בוכה..... הכול יהיה בסדר.... אני אחזור.

רחל: איך אתה יודע?

עקיבא: כי אני פחדן. (פאזזה) מה אמרנו?

רחל: להאמין חזק, חזק.

עקיבא: ולחשוב עליך כל הזמן

רחל: ועל כמה אני אוהבת אותך

(הוא נושק לה. לוקח את תרמילו ויוצא. היא נשארת לבדה. רגע. שרה. ואחר כך מצטרפות אליה כל בנות ההפקה. וגם עוד נשים ששרות, אם אפשר. וידיאו אולי. נשים המחכות ללוחמים שיוצאים למלחמה. אוי, כמה יש....)
 וידיאו קיו 18 – וידיאו דוקומנטרי של חיילים (אישי).

רחל:

אחכה לך

כבה את כל אורות עירך

ובוא אל הפינה שלנו

בין סדינים צחים ולבנים

אחכה לך

אסוף אותי אל תוכך

הרחק בערפל שלנו

בין עשן אדום ועננים

אחכה לך

אחכה לך בקצה הערב

שטה, שטה לקראתך אוהב

אחכה לך

אחכה לך בסוף הדרך

קח את הדמעה את הכאב

רונה: אחכה לך

חרוט עמוק בתוך לבך

את ספר הספרים שלנו

שנכתב בסתר הסתרים

רונה, אלה, ליאור ורוני ש. : אחכה לך
 לנשום עמוק את צווארך
 רוני מרחבי + אלונה: בתוך האהבה שלנו
 רחל: רק חדים חידות
 אך לא פותרים

כל הבנות: אחכה לך
 אחכה לך בקצה הערב
 שטה, שטה לקראתך אוהב
 אחכה לך
 אחכה לך בסוף הדרך
 קח את הדמעה את הכאב

מעבר מוזיקאלי - אוווווו

כל הבנות: אחכה לך
 להיאבק בתוך גופך
 וכך בשדה הקרב שלנו
 את מותי למצוא איתך
 אוהב

כל הבנות: אחכה לך

אחכה לך בקצה הערב
 שטה, שטה לקראתך אוהב
 אחכה לך
 אחכה לך בסוף הדרך
 בסוף הדרך אחכה לך
 אחכה לך, אחכה לך, אחכה לך, אחכה לך
 קח את הדמעה את הכאב

סוף מערכה ראשונה

ידיאו קיו 17 – הילדה המצוירת נשאר על הבמה, מקשיבה לדיאלוג.

ידיאו קיו 19 – סיקוונס ארכיון – ניצחון!

מערכה שנייה

(קליפ – "הניצחון הגדול". אנחנו גדולים. אופוריה מוחלטת . הקליפ משתלב
 עם בועות הסבון שבאמבטיה ש"על הגג" של עקיבא מהבילה ממים רותחים,
 ומבעבעת קצף. עקיבא נכנס לאמבטיה. צולל במים החמים, וכשהוא יוצא
 נפלטת מתוכו אנחה אימתנית. אנקת עומקים. שהולכת ונשברת לבכי מטלטל)

ידיאו קיו 20 – גג של עקיבא. לילה. רומנטי.

רחל: כן... תבכה, אהוב שלי, תבכה

(היא מלטפת את ראשו. הוא מתייפח. היא מתחילה לקרצף ולגלח אותו, במהלך הרפליקות הבאות.)

רחל: עמדתי כל הימים וכל הלילות על הגג והתפללתי לשמש. לכוכבים. לאלוהים. שמת לב איך, לא משנה אם אתה מאמין בו או לא, כשאתה עמוק בחושך, הוא פתאום קם לתחייה.

עקיבא: רק בשביל להרוג אותו שוב. אין בעולם חטא שראוי לעונש הזה. מלחמה.

רחל: אבל אולי התפילות שלי בכל זאת עזרו.

עקיבא: אולי דווקא שלי?

רחל: למי אתה התפללת

עקיבא: אליך.

רחל: די. אל תגיד את זה.

עקיבא: אבל זו האמת. רק את. רק עליך. רק אליך. שישה ימים. ממלמל אותך יום ולילה.

וידיאו קיו 21 -

עקיבא: אם ביום א' אם ביום ד'

אם ביום קיץ, אם ביום חורף

אם ביום גשם, אם ביום שמש

אם יום נפלא לי, או יום עצוב לי

עקיבא: אם זה בלילה, אם זה בבוקר

אם זה בערב, או בין-ערביים

כל השבוע לך, לך

כל השבוע לך

עקיבא: אם את איתי פה ואם אינך
 אם לא אמרת לי למה ואיך
 אם לא אמרת אפילו מה שמך
 (רק מלודיה - אני אוהב אותך)

רחל: אם הירח לנו זורח
 ואם הפרח לנו פורח
 אם עננים שטים בשמים
 ואם דגים רוקדים על המים

עקיבא ורחל: אנא חבקיני, אל תעזביני
 אל תעזביני, אנא תביני
 כל השבוע לך, לך
 כל השבוע לך

עקיבא ורחל: אם את איתי פה ואם אינך
 אם לא אמרת לי למה ואיך
 אם לא אמרת אפילו מה שמך
 אני אוהב אותך

(ריקוד)

עקיבא ורחל: כל השבוע לך, לך. כל השבוע לך, לך. כל השבוע לך, לך. כל השבוע לך.

תמונה שנייה.

(במה מפוצלת לשניים)

וידיאו קיו 22 – דירתם של הורי רחל. פנים. לילה.

(בית הוריה של רחל בסביון. שולמית, אהוד ורחל.)

אהוד: אבל מה המסתורין הזה? למה הרשמיות? אני מקווה שלא מדובר
בשורה לא נעימה, כי דווקא עד עכשיו, היה לי יום ממש טוב.

רחל: זה... העניין הוא... ש... רציתי להודיע... לבשר... להגיד לכם ש...אולי
זו בשורה לא נעימה בשבילכם... לא יודעת. בכול אופן עבורי זה... רק
שתדעו... שהיה חשוב לי... ושימח אותי... אז רק... רציתי... לספר
לכם...ש..עקיבא הציע לי... נישואין. ואני נענית לו. באהבה גדולה. זהו.

אהוד: הוא לא היה אמור לבקש אותך ממני?

רחל: ממש לא, אבא. הזמנים האלה נגמרו מזמן.

שולמית: הוא סתם מתבדח. סוף, סוף אפילו הוא מודה שצריך לשמוע בקול
הלב.

רחל: אבא?

אהוד: בואי, בואי... תני חיבוק, מתי? מתי? על מה מדובר?

רחל: עוד לא ממש דיברנו על... אולי בסוכות...

(על המרפסת. רונה ועקיבא)

רונה: בסדר, אז בוא נהיה ביחד רק פעם אחרונה. שאני אוכל להיפרד ממך. רק
פעם אחת אחרונה. ודי.

עקיבא: לא רונה. אני... לא עושה את זה יותר.

רונה: אתה תמיד תשכב איתה ותחשוב עלי. אתה תמיד תחשוב רק עלי.

עקיבא: יכול להיות. אבל אני אלמד לחיות עם זה

רונה: אני לא אלמד לחיות עם זה

עקיבא: גם את תלמדי לחיות עם זה.

רונה: לא, אני לא אלמד לחיות עם זה. כי אתה אוהב אותי. ואתה הנשמה התאומה שלי.

עקיבא: נכון. אני אוהב אותך, מאוד... רונה... אבל אני מתחתן עם רחל... ואני מבקש, אם אפשר, שבכל זאת נישאר חברים...

רונה: אז תהיה איתי רק פעם אחת אחרונה

עקיבא: לא רונה

(מתקרבת אליו. אינטימית.)

(חוזרים לאהוד ושולמית)

אהוד: נעשה את זה כאן. אצלנו.

שולמית: קטן מידי. וגם הדשא עוד לא התאושש.

רחל: חשבנו על חוף הים.

אהוד: רעיון נהדר. בטח של עקיבא. שורשי. מחובר לטבע. לאדמה.

(חוזרים לעקיבא ורונה - פינת רחוב - תחת פנס)

רונה: אז רק תקרא שיר חדש שכתבתי אתמול

עקיבא: קראתי אותו.

רונה: אבל לא אמרת לי אם אתה אוהב אותו

עקיבא: אמרתי לך שאני מאוד אוהב אותו

רונה: אז תדבר איתם שיפרסמו אותו?

עקיבא: הם לא מפרסמים שירים

רונה: למה אתה לא רוצה לעזור לי?

(מרביצה לו)

עקיבא: (מעייף אותה מעליו) כוסאוחתו!!!
 רונה: אתה... הרבצת לי. אתה... הרבצת לי.

(יוצאת.)

עקיבא: רונה!

(יוצא אחריה)

(חוזרים לאהוד ושולמית)

תשמעי, אני הפעלתי קצת מודיעין, על הבחור הזה שלך, את יודעת שאני תמיד מעדיף לדעת מאשר לא לדעת...

שולמית: למה לא באולם?

אהוד: ...אז הפעלתי קצת קשרים ונכנסתי קצת לתיק האישי ואני מודה שזה היה לי מאוד נעים לדעת שבחיר לבה של בתי הוא גבר מבריק, ממוקד מטרה, לוחם חי"ר אמיץ ומיומן, חייל מצטיין בכל הפרמטרים, חוץ מבעיות משמעת, די חמורות, אני חייב לציין, אבל בסופו של דבר, הרי דווקא אלו שלא הולכים בתלם, סוללים לנו דרכים חדשות..

שולמית: כנראה שטעיתי והוא בכל זאת מהבודדים שלא רואים רק את עצמם. ועכשיו הצל"ש הזה.

אהוד: בדיוק. ועכשיו הצל"ש הזה. שאחרי מה שידעתי עליו כבר לגמרי לא הפתיע אותי

רחל: איזה צל"ש?

אהוד: הוא לא סיפר לך?

רחל: אה... ה..צל"ש. בטח.

אהוד: ולא סתם צל"ש. "אות הגבורה" שזה העיטור הגבוה ביותר שניתן בצה"ל. את ידעת את זה, שולמית?

שולמית: נו, אז צריך אולם!

אהוד: רק למתי מעט!!! בהמלצת הרמטכ"ל בכבודו ובעצמו. הוא לא סיפר לך מה היה החלק שלו בניצחון האדיר הזה?

רחל: בטח שכן. אבל הוא..... פשוט מעדיף להשאיר את זה מאחוריו....

אהוד: אז שלא ישאיר את זה מאחוריו. וילמד לתת לזה ללכת לפניו. כי בנאדם שמפנה משדה הקרב ארבעה פצועים על הגב שלו, תחת אש תופת, זה לא סתם בנאדם. וזה דבר שיכול לפתוח בפניו הרבה דלתות. במיוחד עכשיו כשהאפשרויות נפתחו.

שולמית: מה זאת אומרת, האפשרויות נפתחו? אומרים שיחזירו להם את כל מה שכבשנו ויהיה שלום. לא?

אהוד: איפה שמעת את השטויות האלה? לא כל כך מהר יחזירו ולא כל כך מהר יהיה שלום.

שולמית: למה?

אהוד: כי אין עם מי לדבר. זה למה.

רחל: מישהו ניסה? (יוצאת מהבית)

אהוד: רק אל תהפכו לי פתאום לפציפיסטיות, אני הייתי שם, גברת, אני ראיתי להם את הרצח בעיניים.

שולמית: לי העיניים שלהם נראות דווקא נורא מבוהלות.

אהוד ואיפה את בדיוק ראית את העיניים שלהם?

שולמית: בעיתון.

תמונה שלישית

וידיאו קיו 23

(הגג של עקיבא. רחל סוערת)

רחל: איך אתה לא מספר לי דבר כזה??!!

עקיבא: כי אין מה לספר

רחל: נותן לי להרגיש מטומטמת מול ההורים שלי

עקיבא: אני לא אחראי על איך את מרגישה מול ההורים שלך

רחל: ככה אתה רוצה להתחיל חיים משותפים?

עקיבא: איך החיים שלנו קשורים לצל"ש האידיוטי הזה?

רחל: הצלת חיים של ארבעה חיילים.

עקיבא: ילדים מהמחזור שלי ששכבו בדיונות וצרחו מכאבים. לא צריך להיות גיבור בשביל זה.

(פאזזה)

רחל: אתה יכול לפחות להראות לי אותו?

עקיבא: לא. כי זרקתי אותו לזבל

רחל: מה עשית?

עקיבא: חתיכת ברזל מכוערת שמודבקת על חתיכת בד עוד יותר מכוערת. זה לא הנצח, ולא העם היהודי ולא טרומפלדור.

רחל: אתה השתגעת!

עקיבא: כן. אם את נורמאלית. אז אני השתגעתי. ואני מאוד גאה בזה.

רחל: אז למה בכלל הלכת לקבל אותו, אם אתה כל כך בז לזה?

עקיבא: כי מאיר ואסי לחצו עלי. הם אמרו שזה יגרום שמחה וגאווה להורים שלי, שאף פעם לא בדיוק פינקתי אותם. וגם שמה שאני הכי לא צריך עכשיו עם אבא שלך, זאת שערורייה של החייל שמסרב לקבל צל"ש.

רחל: איזה כיף, אז אני יכולה להבין מזה שמכרת את העקרונות שלך בשבילי. זה כמעט משמח אותי.

עקיבא: פשוט לא דמיינתי, גם בתסריטים הכי מרחיקי לכת, שאת חלק מהקרנבל המיליטנטי המטורף שמקבע לנו בתודעה שמלחמה היא דבר נהדר, שמקבלים בו פרסים ומדליות, כאילו זה היה האולימפיאדה או משהו. לא חשבתי שמטחנת המוח האובססיבית הזאת עושה עליך רושם. אבל מסתבר שטעיתי. כי את הרי גדלת בדיוק בערוגה של הזבל האורגני הזה.

רחל: ולפי השקפת העולם המתקדמת שלך, לזבל אורגני אין זכות להחליט לבד מה מעניין אותו ומה לא מעניין אותו.

עקיבא: לא אמרתי שאת זבל אורגני.

רחל: זה בדיוק מה שאמרת.

עקיבא: את יודעת מה, לפי איך שאת מתנהגת, לא יודע אם יש לך בכלל שיקול דעת.

רחל: איך אני מתנהגת? איך אני מתנהגת? רוצה שהגבר שלי יגיד לי את האמת? מה כל כך נורא בזה

עקיבא: אין פרסים על מלחמות. מה לא ברור בזה?

רחל: ועל שקרים? והסתרות? על זה יש פרסים? על עולם שלם שאתה מסתיר שם בפנים ואתה לא נותן לי להיכנס אליו, על זה יש פרסים?

עקיבא: מה את רוצה? שאני אספר לך הכל? כמו אמא שלך, מה עשיתי בכל דקה ודקה כאילו זה מעניין את התחת של מישהו?

רחל: אני רוצה שתיתן לי להחליט לבד ולא תתייחס אלי כאילו אני ילדה קטנה. יש לך ביקורת על כולם, נכון? על אמא שלי ועל היחס של אבא שלי לאמא שלי. כולם טועים. אבל אולי כדאי שתסתכל קצת על עצמך, כי אתה מתנהג בדיוק אותו הדבר.

עקיבא: יופי. למה שלא תשווי אותי ישר לאייכמן.

(פאזזה. היא רותחת)

רחל: אני לא רוצה לדבר אתך. אני לא רוצה לראות אותך יותר בחיים שלי ואני לא רוצה שום... אתה ילד קטן, קפריזי ומפונק שתקוע בתחת של עצמו!!!! זה מה שאתה.

(יוצאת בסערה)

עקיבא: בואי הנה!! חכי רגע! חכי, לאן את הולכת?! בואי הנה!!!

(הוא פונה לכיוון הדלת. מאיר ואסי מופיעים בפתח)

אסי: אתם לא אמורים קודם להתחתן ואחר כך להתגרש?

עקיבא: יש היום כל מיני אסכולות. היא תירגע.

אסי: מה עשית לה?

עקיבא: ניסיתי לנקות ממנה שאריות צביעות

אסי: עם טרפנטין?

עקיבא: עם מושגים שייקח לה זמן להבין.

אסי: בינתיים נראה לי שהיא שמה את כולנו בכיס הקטן.

מאיר: ראית את רונה בזמן האחרון?

עקיבא: קרה לה משהו?

מאיר: נעלמה. כבר שלושה ימים. העיפו אותה מהדירה.

אסי: ממתי לא ראית אותה?

עקיבא: לא יודע... הרבה זמן... יש לי את החתונה הזאת על הראש. וגם מחנכים אותי כל הזמן.

(פאזזה)

עקיבא: חיפשתם בסוכת המציל?

אסי: כן

עקיבא: בשפר?

מאיר: היינו....

עקיבא: גן יעקב ליד הבימה..

אסי: היינו

עקיבא: ב.... איקליפטוסים שם ליד הירקון

מאיר: היינו

עקיבא: במציצים?

אסי: אלמנטרי.

עקיבא: יש לי! בואו אחרי... (עולה הפסנתר של "אצלי הכול בסדר")

מאיר: מה? לאן?

עקיבא: גג של איזה בית אחד.

(יוצאים)

תמונה רביעית

וידאו קיו 24- צלילת אלכסונית ואקספרסיבית של רונה נמתחת לאורך הקיר.

(במקביל ל"התייעצות" החברים, עולה האור על רונה)

רונה:

אצלי הכול בסדר

השבוע כבר מצאתי לי חדר

סביבה נחמדה

ואולי גם אמצא עבודה

על גג כניסה נפרדת

קצת עכור והתקרה יורדת

מרבד מקומט

אבל לי לא אכפת

כמה אנשים כבר חייכו אלי ברחוב

גם הכרתי שניים

אחד כזה גבוה שרוצה עלי לכתוב

מאמר בעיתון

כך שבינתיים

אצלי הכול בסדר

מאחד החלונות בחדר

רואים את הים

הסתכלתי משם

קניתי במכולת מצרכים בשביל שבת

קצת פירות ויין

גם גבינות ומישהו מגיע עוד מעט

והדלקתי נרות

כך שבינתיים

(מעבר מוזיקאלי קצר)

האמת פחדתי שאברח מפה מהר

תוך יום או יומיים

איכשהו נדמה שאפשר להסתדר

נשיקות לכולם

אצלי הכול בסדר

השבוע כבר מצאתי לי חדר

סביבה נחמדה

(רונה מתערפלת ונשכבת. כשעקיבא מגיע אליה, היא כבר מחוסרת הכרה.
עקיבא מרים אותה בזרועותיו.)

(מחוץ במה)

אסי: איך ידעת שהיא פה?

עקיבא: הנשיקה הראשונה שלנו.

(מוצא את רונה)

עקיבא: (לרונה) תתאפקי, בסדר? את מוכנה בבקשה להמשיך לחיות
מטומטמת שכמוך... ממש לא טוב לנו שתמותי עכשיו.....

תמונה חמישית

וידיאו קיו 25- ריבוע לבן (בית חולים).

(בית חולים. רונה שרועה על מיטת בית חולים, חסרת הכרה. עקיבא עומד
לידה. מביט עליה ברוך)

עקיבא: (לרונה) תתעוררי. כדאי לך. יש היום גלים בדיוק כמו שאת אוהבת, חזקים, עם הרבה כוח, אבל רכים, ארוכים, בלי טיפת אלימות. בואי נלך לים לגלוש, מה יש לך לחפש פה.... דיכאון. (נשכב לידה במיטה) תראי מה נעשה – את מתעוררת, מפסיקה עם כל החרא הזה, ואני בתמורה, מבטיח שאני אשמור עליך ואדאג לך כל החיים, או קיי? מסכימה? נו, קומי. בואי נעוף מפה. אולי כרגע, זאת לא נראית לך עסקה הכי אטרקטיבית, כי היא לא כוללת אותי כבן זוג, אבל תאמיני לי, ואני אומר לך את זה מהיכרות אישית, אני חרא בנאדם. (תוך כדי שהוא מדבר אליה, רחל נכנסת ועומדת בפתח. מקשיבה.) יש לי כמה יכולות לא רעות, אני לא אומר, אני מדהים, אבל בגדול – את לא צריכה אותי. את צריכה מישהו שישקם אותך, וזה גם מה שאני צריך, ו... אני יודע שאת לועגת לי, אבל, רחל היא.....אני נמשך אליה. אני אוהב אותה. אולי בגלל שעמוק בנפש, איפה שאצלי הכול זפת וחרא, אצלה הכול.... ישר ונקי, אז זה גורם גם לי לרצות להתכבס לכבודה, את מבינה מה אני אומר? בכול אופן, אני מציע ש... גם את ואני ננסה לעשות את זה פעם אחת, פשוט נקי - את מתעוררת ויוצאת לאור, כי את הכותבת הכי גדולה מכולנו, אני, כחלק מהדיל, מודה בזה, כי זאת האמת, את משחררת אותי ואני מתחתן עם רחל, אפילו שכרגע היא שונאת אותי, אבל אני אתחנף אליה ואבקש ממנה סליחה, כי אני אוהב אותה ואני יודע שאם יש סיכוי שמישהו בעולם הזה יציל אותי, זו היא, ובתמורה אני דואג לך כל החיים, או קיי? מסכימה? תתעוררי, כבר. בבקשה, תתעוררי..

רחל:

פעם אחת היא יצאה מהדף

אמרה שהיא לא מתאימה כבר יותר לסיפור

לסיפור

(רחל ניגשת לצד המיטה של רונה)

עקיבא:

אבל אהבתי רק אותה,

את הילדה בסיפור

ילדה ציור

רונה:

פתאום היא הייתה נסיכה מתוקה

נשקה לי פתאום, אז החזרתי אותה לציור

לציור

שלושתם :

אבל אהבתי רק אותה

את הילדה בסיפור

ילדה ציור

תמונה שישית

("נאמבר" בית החולים, מתמזג עם הצלילים הראשונים, המקפיצים של "מה שיותר עמוק יותר כחול". ומתחילה להיווצר "החתונה". על שפת הים. אורחים נכנסים. שמחה וריקודים. הזוג נכנס. חתונה בזהמית ושמחה של שנות השישים, סתיו 1967, בה כולם נוטלים חלק ושרים שורות מהשיר המתייחס לכחול עיניה של רחל. עקיבא ורחל אינם שרים, אלא רוקדים ונישאים על ידי האורחים. זה שיר המחולק בין החברים והאורחים וההורים. השמש נוטה לשקוע על הים)

וידיאו קיו 26- כדור דיסקו/ שקיעה. חתונה.

ליאור: היא - באה השמש

זזה סימן שכבר מאוחר

ליאור ורוני מרחבי: היא - באה השמש

כבר לא אתמול ועוד לא מחר

+אדיר ורוני שיינדורף: היא – באה השמש

ועם הקפה אלי למיטה

בן: קאוונטה נמרה

כולם: היא – באה השמש

אני יכול לאכול אותה

להקה: אוווווו

נתנאל: וכשאפתח את הדלת

ואסתכל על הכול

כולם: הכול נראה כמו שמיים

נתנאל: מה שיותר עמוק יותר כחול

רונה: היא באה השמש

+אסי: וכל הלילה הייתי ער

+מאיר: היא – באה השמש

שלושתם: והיא כל מה שהיה חסר

בנים: וכשאפתח את הדלת

ואסתכל על הכול

כולם: הכול נראה כמו עיניים

אהוד: מה שיותר עמוק יותר כחול

(סולו גיטרה - אסי)

כולם: וכשאפתח את הדלת

ואסתכל על הכול

הכול נראה כמו עיניים

כפיר וליאור: מה שיותר עמוק יותר כחול

בן: מה שיותר עמוק יותר כחול

כולם: אהההההה, מה שיותר עמוק!

וידיאו קיו 27- כדור דיסקו/ שקיעה.

(על הצליל האחרון של השיר, עקיבא מניף את רגלו בחופה ומנפץ את הכוס. רעש ניפוץ חזק מאוד נשמע ואחריו צהלת "מזל טוב" של אורחי החתונה. ומחיאיות כפיים. כל האורחים מתנפלים לנשיקות על הזוג. עקיבא חומק מתחתם והולך לשבת לשתות עם אסי ומאיר. החתונה ממשיכה מעט ברקע ומתחילה לאט, לאט לגווע. לילה. אסי מגיש את כוסו להקשה. האחרים נענים. הם שתויים במידה נאה. משיקים כוסות)

אסי: החתונה הכי טובה שהייתי בחיים שלי

מאיר: בכמה היית?

אסי: כולל זאת? ..... שתיים.

אסי: אני יכול להתוודות על משהו? שמציק לי ואני רוצה להעיף מעלי?

עקיבא: תפדאל.

אסי: אתה זוכר שבהתחלה קצת, ככה, ירדתי עליה שהיא... צפונית מתנשאת וכאלה... אז... רק שיהיה ברור שזה רק בגלל שנדלקתי עליה ברמות בלתי מתקבלות על הדעת. ובגלל שאני שחור ונמוך והיא לבנה, אז מטבע הדברים, א' ב' בפסיכולוגיה, כן? פניתי לשנאה והתנשאות. אני עובד על זה.

מאיר: איך הוא מקבל תמיד את הכי טוב, החרא הקטן הזה, אני לא מבין.

אסי: כי מגיע לו.

מאיר: לא תמיד.

עקיבא: אה. מה זה צריך להיות

מאיר: לפעמים אתה מתנהג כמו חתיכת תחת, אתה חייב להודות.

אסי: בסדר, אבל קטן עליה השטויות האלה. היא מעל לזה... היא... נו, איך אומרים את המילה הזאת, מאיר, של ה... סוסות..

מאיר: אצילית.

אסי: אצילית. איזו מילה, אה? החלידה אצלי. נראה לי שהיא נכחדת, יחד עם כל המדינה הזאת. חבל, דווקא אהבתי אותה.

עקיבא: את המילה או המדינה

אסי: גם וגם.

אסי: מה, איפה תגורו?

עקיבא: בינתיים אצלי. אחר כך, נראה.

מאיר: זה לא בדיוק מקום לגדל ילדים

אסי: (מביא דרינקים) מה ילדים? איזה ילדים בראש שלך? מבחינה מנטאלית, הבן אדם בן ארבע וחצי. הוא לא הצליח לגדל אפילו את השעועית הזאת על הצמר גפן בגן.

עקיבא: אבל אני מתאר לעצמי, שיהיו ילדים מתישהו. ברור. זה חתיכת תיק. לסוסות אצילות יש סטנדרטים.

(פאזזה)

מאיר: מה בפרנסה, באמת.

עקיבא: נראה.... נמשיך בינתיים ככה, מפה ומשם... אבל בגדול, הכיוון הוא לשבת לכתוב ברצינות.... את ה.... ספר שלי. הרומן. יש לי אותו כבר בראש.

מאיר: ברור. אבל זה לוקח זמן. וגם אז, זאת לא בדיוק פרנסה...

אסי: מי כמוהו יודע

עקיבא: אז בינתיים, אני כנראה, נכנס לעבוד עם האבא הדביל שלה על משהו. איזה עסק שהוא רוצה שנקים. הוא משקיע את כל הכסף, ואני מביא רק את "הכישרון הנדיר והיכולת האינטלקטואלית המשתווה לזו של גדולי ההוגים בעולם המערבי". ליקק אותי מכל הכיוונים.

(פאזזה)

מאיר: מה לך ולעסקים?

עקיבא: כלום. אבל אני לומד מהר, אתה מכיר אותי.

אסי: עסק למה?

עקיבא: עוד לא הבנתי בדיוק. גרוטאות ברזל או משהו.

אסי: אוטו פח הזבל

עקיבא: משהו כזה

אסי: מזל שיש לך יכולות אינטלקטואליות יוצאות דופן.

מאיר: לא מאמין בזה. או שאתה כותב או שאתה עושה עסקים.

עקיבא: לא כולם כמוך.

מאיר: נחיה ונראה

עקיבא: על מה מתערבים.

מאיר: לא אמרנו שאתה צריך להיגמל מזה?

עקיבא: אל תדאג לי.

מאיר: או קיי (מושיט לו יד) על זה ש..תוך.... כמה ניתן לו?.... ארבע שנים...

עקיבא: שנתיים

מאיר: שלוש

עקיבא: שנתיים, אומרים לך.

מאיר: אין בעיה. שנתיים. אתה מוציא לאור את הספר שלך... תוך כדי שאתה מתעסק בגרוטאות ברזל של אבא של רחלי, בזמן הזה... דייקתי?

עקיבא: לגמרי. ומקבל גם ביקורות מעולות.

(הם ניצבים זה מול זה, מושיטים ידיים ללחיצה)

עקיבא: על מה מתערבים?

מאיר: במקרה הזה - האמת תספיק לי

עקיבא: בוא נוסיף ארגז קוניאק, שהאמת לא תתקע לך בגרון.

מאיר: יאללה, ה"אמת" וארגז קוניאק. סגרנו.

(לוחצים ידיים)

מאיר: (מעביר את ידו השנייה על ה"קשר" שבין ידיהם, כמו שהיה נהוג)

אברהם, יצחק, יעקוב

(קליפ מהיר וקצבי של ימי המדינה המסתאבת ו"הצלחתו" של עקיבא בשנים האלה. על הבמה עקיבא בתהליך ההשתנות שלו. כל זה על הפתיח בסיים של "כמה נעים")

תמונה שביעית

וידאו קיו 28- סיקוונס עיתונים. ציני. 67-73.

(סיקוונס עקיבא מתברגן)

להקה: כמה נעים לראות איך הירח

קרן של כסף לנו שולח

כמה נעים לחיות, כמה נעים

כמה נעים לראות איך קרן שמש

שוב מלטפת, שוב מחממת

כמה נעים לחיות, כמה נעים

כל הפרחים פרחו לרגע

ים של צבעים עטף הכול

הכוכבים דלקו לפתע

יש לי כנפיים, בוא לשמיים

איזה חיים יפים

וידאו קיו 29- לוקיישן. בריכה בביתם של עקיבא ורחל.

כמה נעים לראות איך הירח

קרן של כסף לנו שולח

כמה נעים לחיות, כמה נעים

כמה נעים, כמה נעים

(עקיבא ורחל על שפת הבריכה בביתם מדגמנים בורגנות)

עקיבא: כמה נעים לשכב על פני המים

כמה נעים לעוף לשמיים

כמה נעים לחיות, כמה נעים

רחל: כל הפרחים פרחו לרגע

ים של צבעים עטף הכול

עקיבא: הכוכבים דלקו לפתע

עקיבא ורחל: יש לי כנפיים, בוא לשמיים

איזה חיים יפים

עקיבא ורחל: כמה נעים לראות איך הירח

קרן של כסף לנו שולח

כמה נעים לחיות, כמה נעים, כמה נעים, כמה נעים.

רחל: בסך הכל אמרתי שקצת קשה לי עם זה... זה מנקר עיניים. זה הכול.

עקיבא: זה מנקר עיניים, רק למי שממילא העיניים שלו צרות - אז מגיע לו

שינקרו לו אותן. בנינו את זה בעבודה קשה. לא רצחנו לא גנבנו.

רחל: בסדר... נכון..

עקיבא: ולא בנינו את זה בשביל לעשות דאוונינים, אלא בשביל שלילדים יהיה כִּיף. גולי הייתה אתי במים כל אחרי הצהריים. וגם לי לא יזיק לחזור לכושר.

רחל: אתה נראה מעולה.

עקיבא: אני קצת נובל. החיים מציעים אפשרויות. יש אנשים שמנצלים אותן, ויש אנשים שלא מנצלים אותן. זאת בדיוק הסיבה שהרעיון הנשגב הזה של הקומוניזם מתרסק על המדרגה הראשונה. אין שיווין ואי אפשר לכפות שיווין.

רחל: אני לא מאמינה שאתה אומר את זה

עקיבא: שוויון בפני החוק – ברור. שוויון בין המינים, בין הגזעים, בין הדתות. ברור לגמרי. אבל בסופו של דבר, את לא יכולה לעשות כלום עם העובדה הנחרצת שאת, למשל, יפה מאוד. חכמה מאוד. וסקסית ברמות שהדעת לא יכולה לשאת. למה אפשר להשוות אותך?

(מנסה למזמז אותה)

רחל: לא עכשיו. הילדים צריכים להגיע.

עקיבא: קודם כל, הילדים יכולים לראות אותנו מתמזמזים קצת. לא יקרה להם כלום. וחוץ מזה שנראה לי שהגיע הזמן שתפרדי כבר מה"לא נעים לי" הנצחי הזה. את הרי לא ממצה רבע מהפוטנציאל שלך רק בגלל שלא נעים לך כל הזמן מזה שלא כולם גאונים כמוך.

רחל: בסדר. לא מדברים עכשיו על הבעיות שלי.

עקיבא: מה את נעלבת? אסור לדבר?

רחל: לא נעלבת...

(הטלפון מצלצל. עקיבא עוד משתהה שנייה וקם לענות. מביא איתו את הטלפון עם החוט הארוך....)

וידיאו קיו 30- מזרון ים חולף בבריכה.

עקיבא: (בטלפון) האלו. היי, מאירק'ה. מה קורה? אתה יכול אולי להתקשר עוד שעה נגיד, אנחנו בדיוק באמצע... (מאיר, מהצד השני, קוטע אותו) אה. כן. מה?! לא, בטח. אני מגיע. (מנתק. המום)

(צלילים מ"הגר")

רחל: מה? מה קרה?

עקיבא: רונה.

(עקיבא שותק. רחל מחבקת אותו)

(עקיבא יוצא)

תמונה שמינית

ידיאו קיו 31- בית הקפה, 6 שנים מאוחר יותר.

(בית הקפה בדיזנגוף. כל החבר'ה יושבים. מאיר ואסי בשולחן משלהם. עקיבא נכנס. רואה אותם. פונה לעברם. מתיישב.)

עקיבא: אהלן.

מאיר ואסי: (רפים. ללא חשק) אהלן.

(שתיקה. מגיע מלצר)

עקיבא: תביא לנו בבקשה בקבוק קוניאק. "רמי מרטין"

(המלצר הולך לדרכו)

עקיבא: מה.... איך זה קרה?

(מאיר מניף את ידו לעבר אסי שמניף גם את שלו "כיף", לוחצים ידיים)

עקיבא: מה?

מאיר: התערבתי אתו שזה יהיה המשפט הראשון שלך.

עקיבא: יופי... מעניין אותי איך זה קרה

מאיר: למה? אתה לא יכול לתאר לעצמך איך זה קרה?

(מגיע מלצר. מניח בקבוק קוניאק. עקיבא מוזג לכולם. מניף את כוסו. מהרגע הזה, הם כל הזמן שותים. בעיקר עקיבא.)

עקיבא: לחיים!

(השניים לא נענים וגומעים מיידית את כוסותיהם בלגימה אחת)

עקיבא: תגיד לי, מה אתה רוצה ממני?

מאיר: קודם כל את הארגז קוניאק. וחוץ מזה את "האמת" שאתה חייב לי כבר ארבע שנים.

עקיבא: דחוף? בדיוק עכשיו?

מאיר: על הארגז קוניאק אני עוד יכול לוותר, אבל בלי האמת, אתה יודע, אני הולך בחושך.

עקיבא: אתה תמיד הלכת בחושך.

מאיר: ככה זה אצלנו האמנים. אז מה אתה אומר? איך זה קרה? תאונת סקי באלפים האוסטרים? מה חשבת כל הדרך כשנסעת באלפה רומאו החדשה שלך?

עקיבא: רד ממני, טוב?

מאיר: דווקא בא לי לעלות עליך עוד יותר.

עקיבא: תיזהר ממני!!

מאיר: למה? תביא לי את החבר'ה שלך?

אסי: עזוב מאיר, זה לא הזמן עכשיו

מאיר: אתה עוד פעם מגונן עליו? חאלס. תיפרד ממנו.

(שתיקה)

מאיר: היה לנו משחק כזה. כל פעם שאחד מאתנו היה מגיע עם "יו אני לא מאמין איזה חרא העקיבא הזה" אז השני היה ישר מתחיל לגונן עליך. עד שהבנו שזהו. אנחנו חייבים להיפרד ממך.

עקיבא: למה? כי אני התקדמתי ואתם נשארתי במקום?

מאיר: פרשנות מרתקת. אבל הייתי מנסה עוד כיוונים. כמו למשל שמי שכתב ספר וקיבל עליו ביקורות מעולות - זה דווקא אני.

אסי: היא.... הזריקה לעצמה מנה... ב...איזה חצר באלנבי. היא עבדה ב...רחוב, אתה יודע. שלושה ימים היא שכבה שם, התחילה להסריח.

מאיר: מפתיע מה? התסריט הכי לא צפוי.

עקיבא: מה, היא עבדה ב.....

מאיר: כן, היא עבדה ב.... למה? ואם היית יודע שהיא עובדת ב.... אז מה היית עושה?.. היא עבדה ב.... כן, היא הייתה זונה. זונה. תגיד זונה. נו, תגיד!

זונה!!!

(שתיקה)

מאיר: בטח אתה חושב שהיא עוד חייבת לך, כי הכוס שאתה פתחת, נהייה חתיכת עסק.

(עקיבא מתנפל עליו באגרופ שלוף)

עקיבא: תסתום כבר ת'פה שלך!

(אסי עוצר אותו, בנחישות שקטה ומאיימת)

אסי: היי. בלי ידיים. אתה יודע שלא כדאי להקפיץ לי ת'מרוקאיות. (פאזזה) מדברים.

(שתיקה)

עקיבא: אני שילמתי לה שכר דירה ואת כל ההוצאות, חשמל, מים, הכול...

מאיר: צדיק

אסי: זה מה שעולה הסמים שלה ליומיים

עקיבא: מה אתם רוצים? שאני אשלם לה גם על הסמים?

מאיר: תשובה לא נכונה.

עקיבא: הייתה בה משאלת מוות. בן אדם שיש בו משאלת מוות, מוצא את הדרך למות. ולא משנה כמה ננסה לעצור אותו.

מאיר: "משאלת מוות". יפה. איך המילים שלך, שהיו פעם שירה גבוהה, הפכו לכזאת דמגוגיה מסריחה.

עקיבא: מה לעשות שלא כולם טהורים כמוך.

מאיר: או קיי, את זה אני דווקא יכול להבין. אבל עדיין יש כמה שלבים בין טהור לבין צואת אדם.

עקיבא: מה את רוצה בדיוק? שאני אקום ואלך?

מאיר: מעניין לי את קצה הביצה.

(פאזזה)

מאיר: ה"משאלת מוות" שלך, בדיוק הזכירה לי את הרגע שהפסקנו לשחק ב"שוטר הטוב והשוטר הרע" אתה זוכר אסי?

אסי: עזוב אותי, מאיר, באימא שלך. לבן אדם אין לב, עוד לא הבנת?

מאיר: אני יושב פה, ואסי רץ אלי עם עיתון וצועק "אני לא מאמין איזה חתיכת חרא נהייה מהעקיבא הזה" ואני כבר מתחיל להתארגן עם כל ה"אל תשפוט אדם לפני שתהיה בנעליו", "יש לו נשמה גדולה"... הטקס הקבוע.....

עקיבא: אני לא מעוניין לשמוע

מאיר: ואז אני מתחיל לקרוא את הראיון שעשו אתך ב"ידיעות אחרונות" – וזהו. נגמרו לי המילים.

עקיבא: את רוב הדברים שם הם המציאו

מאיר: (מתופף על השולחן ושר) "כתבו עליו בעיתון, הרבה דברים"....

אסי: (מצטרף ומתופף) "והוא בכלל לא ידע שהוא כזה"...

מאיר: הוציאו את הדברים שלך מהקשרם, אה? יש שפל יותר נמוך מזה, לגייס את אוצרות הרוח הנשגבים של התרבות שלנו, כדי להצדיק לאומנות יהודית מבחילה. יש יותר נמוך ומגעיל מזה?

עקיבא: כרגיל- פשוט לא הבנת מה אמרתי.

מאיר: אני הבנתי בדיוק מה אמרת. אני מכיר אותך מספיק טוב בשביל לדעת שכשמדובר באגו שלך, אתה תמכור גם את אחותך הקטנה לזנות באפריקה.

(פאזזה)

מאיר: אני זוכר אותך יושב כאן מולי ואומר שיגיע הרגע שבו נאלץ לגייס את התנ"ך והנביאים, שיכפרו לנו על טוהר הנשק. לפעמים, כדי לממש נבואה שחורה, צריך פשוט להגשים אותה במו ידיך.

עקיבא: אתה פשוט מקנא בי, מאיר, כמו שתמיד קנאת. תשלים עם זה ותטפל בזה

(מתחילה המוסיקה של "הנביא יחזקאל")

מאיר: במה אני מקנא? במה אני אמור לקנא? בכסף שלך? בהצלחה שלך? בזה שמכרת את הנשמה שלך לשטן? במה?

עקיבא: "מכרתי את הנשמה שלי לשטן", או הו.

מאיר: (להקה: אל יחזקאל 4X) בדיוק ככה. מי שמגייס את יחזקאל הנביא, כדי להצדיק את העסקאות המצחינות שלו עם האפרטהייד בדרום אפריקה, מכר את נשמתו לשטן. לא יכול למצוא ביטוי יותר טוב מזה. מצטער על הבנאליות.

עקיבא: כרגיל – אין לך טיפת מושג על מה אתה מדבר.
מאיר: "גרוטאות ברזל". נהיית סוחר נשק. לפחות תודה בזה.

וידיאו קיו 32- מסיבת טילים ויודיאקה.

מאיר: אנו בעד הנביא יחזקאל

נלך אחריו עם תרמיל ומקל

אל כל מקום שאותנו יביא ...

הנביא יחזקאל הוא בומבה של נביא!!!!

להקה: אל יחזקאל 4X

(השניים ממשיכים לשיר את ה"נביא יחזקאל" כשיר לעג לעקיבא. יושבי בית
הקפה מצטרפים אליהם, למה שהופך להיות "נאמבר" סוגוני של פטיש יהודי
חמוש לעיפה. רבנים בבגדים צחורים נושאים על עצמם חגורות כדורים
ומקלעים כבדים... יהדות הפלדה והשרירים.... פונדמנטליזם יהודי במיטבו.
עקיבא ניצב נבוך ומלא עלבון מול חבריו לשעבר, ששרים ורוקדים ומעלים אותו
על המוקד....)

בנים: אח, איזה גבר אח, איזה איש

שתי העיניים כאבן תרשיש

עם מלאכים הוא אכל ושתה

מאיר: הוא ואלוהים כמו אני ואתה

להקה: אל, אל יחזקאל...4X

רוני ש.: איך הוא דיבר על מיני תועבות

ליאור: איך הוא הרביץ נאומים ברחובות
 מאיר ואסי: איזה מילים ואיזה ביטויים
 כולם: אך העם צחק לו ורץ לבילויים

להקה: אל, אל יחזקאל...4X

כולם: לילה אחד כשעיניו עצומות
 בא אל בקעה מלאה עצמות
 עצם אל עצם חיבר ואסף
 אלף חתיכות אז הלכו אחריו!

(דאנס ברייק)

להקה: אל, אל יחזקאל...4X

כולם: אנו בעד הנביא יחזקאל
 נלך אחריו עם תרמיל ומקל
 אל כל מקום שאותנו יביא ...
 הנביא יחזקאל הוא בומבה של נביא!

תמונה תשיעית

וידיאו קיו 35 - בית רחל ועקיבא

(הבית של רחל ועקיבא. עקיבא במקום. רחל נכנסת בסערה מפנים הבית.
 מהרגע שאסי ומאיר מצטרפים לתמונה, היא ממשיכה להתרחש על רקע
 האקורדים המלווים את "אני ואתה נשנה את העולם")

רחל: אתה יכול אולי להסביר לו שילד בן ארבע לא יכול לצום.

עקיבא: שיצום. עד שהוא יהיה רעב, מה אכפת לך. הוא בודק את הגבולות שלו

רחל: ושלי. מאיפה הוא נהיה פרא אדם כזה?

(מחייך אליה. שתיקה. מביטה בו)

רחל: מ- אה?

עקיבא: מה?

רחל: אתה נראה מהורהר

עקיבא: יום כיפור.

רחל: חשבון נפש

עקיבא: נוקב

(שתיקה)

עקיבא: רע לי

רחל: אני יודעת.

עקיבא: כבר הרבה זמן.

רחל: אני מרגישה

עקיבא: אני..... מרגיש ש.... נסחפתי עם הזרם הכללי... לאיזה מקום ש....

לא..... אני כל הזמן עצוב, אני כל הזמן מתגעגע....

עקיבא: אני מתגעגע ל....הסתובב סתם ברחובות, אני מתגעגע לים, אני

מתגעגע למאיר ואסי.... לרונה..... אני מתגעגע ל.....לא יודע... ל..עצמי.

רחל: מה אתה אומר בעצם

עקיבא: לא יודע.... שאני צריך..... הפסקה

רחל: ממה?

עקיבא: מהכול

רחל: גם ממני?

(שתיקה)

עקיבא: בחיים לא.

רחל: אז מה

עקיבא: לא יודע... הילדים... התרגלתנו לבית. לרמת חיים.

רחל: רמת חיים בתחת שלי. אני מעיפה בשנייה את הבית הזה לקיבינימאט,
בשביל לא לראות אותך רגע אחד אומלל.

(שתיקה. הוא מחייך אליה)

רחל: אמרתי לך מהתחלה שהוא גדול עלי. (נכנסת מוזיקה - אני ואתה נשנה
את העולם) מתאים לי דירה קטנה על גג ליד הים. אני אחשוב סוף סוף מה אני
רוצה לעשות כשאהיה גדולה, אתה תסתובב ברחובות,.... תכתוב... תחשוב...
שמו

רחל : (שרה)

אני ואתה ננסה מהתחלה

יהיה לנו רע, אין דבר זה לא נורא

אמרו את זה קודם לפני

לא משנה, ...

עקיבא: עכשיו את מבינה למה אני מתאהב בך כל הזמן רק יותר ויותר?

רחל: לא. למה?

עקיבא: כי את גאונה.

רחל: אני דיסלקטית.

עקיבא: את תמיד מקדימה אותי בשני צעדים

רחל: יחסית לזה שאתה גבר, שני צעדים זה לא רע.

עקיבא: אסי צודק

רחל: מה אסי אומר?

עקיבא: שאת אצילית.

רחל: אצילית??? שיט. העדפתי סקסית.

(הם מתנשקים בתאוה. בוערים. רחל משתלהבת ואז עוצרת מיידית)

רחל: רגע. מותר ביום כיפור?

עקיבא: בעוצמות האלו – זה צו ישיר מאלוהים.

(מתנפלים זה על זו בתאוה. נופלים על המיטה. משולהבים. על רקע השיר)

מאיר ואסי:

אני ואתה נשנה את העולם

אני ואתה אז יבואו כבר כולם

אמרו את זה קודם לפני

לא משנה, אני ואתה נשנה את העולם.

(השיר מסתיים. שקט. נשמעות רק נשימות התאוה המתגברות והנישוקים של רחל ועקיבא. הם מתחילים להפשיט זה את זה. סוערים. מתוך הדממה, עולה קולו של קריין הרדיו המודיע את הודעת דובר צה"ל על פרוץ מלחמת יום כיפור.

קריין:

זוהי הודעה מיוחדת של דובר צה"ל: החל משעה 14 תוקפים הכוחות המצריים והסורים בסיני וברמת הגולן, באוויר וביבשה. כוחות מצריים צלחו את תעלת סואץ במספר מקומות וכוחות סוריים פתחו במתקפת שריון ורגלים לארוך הקו ברמת הגולן. חיילי המילואים של כל יחידות צה"ל מתבקשים להגיע בדחיפות לנקודות המפגש שנקבעו להן....

(רחל ועקיבא נעצרים. המומים. מתיישבים. שקט)

עקיבא: שיט. איפה שמתתי את מקלות הגולף שלי.

רחל: אתה לא הולך

עקיבא: מה זאת אומרת לא הולך

רחל: אתה לא הולך. יש לי תחושה לא טובה

עקיבא: יש מלחמה. זה עושה תחושה לא טובה.

רחל: אתה לא הולך

עקיבא: כל החברה שלי שם

רחל: אתה לא הולך

עקיבא: אני חייב ללכת.

(ושוב - נעלי הצנחנים. ושוב המדים..... הוא מתלבש. פונה אליה)

עקיבא: חכי לי. כרגיל. בתנוחה ארוטית עם אמבטיה חמה.

רחל: אל תלך. בבקשה, אל תלך.

עקיבא: היי.... אני אחזור. אני תמיד חוזר

רחל: איך אתה יודע

עקיבא: אמרתי לך. אני פחדן.

(הוא נושק לה ויוצא למלחמה. צלילי תזכורת רחוקים "אחכה לך" נשמעים ...
הסינדרום החוזר... קולות נפץ ומראות מלחמה. רחל כורעת בייאוש על המיטה.
מתוך קולות התופת ומראות המלחמה, מתחילה להסתלסל רשימת הנופלים
היומית...)

קריין:

סגן אליהו תמיר מראשון לציון. סמל יונתן מדינה מיהוד.....רב סרן נאסר אבו
רביע מבאר שבע.... רב טוראי יוחאי גדות מקיבוץ גונן.... סמל ראשון עקיבא
כהן מתל אביב... (פאזזה קלה) סמל אביתר בן משה מירושלים. רב טוראי
מנחם בן מימון מחדרה, סמל יונתן ברק מרחובות, תהי נשמתם צרורה בצרור
החיים.

(רחל נשברת בבכי על המיטה שהופכת לקבר)

(ליד קברו של עקיבא מסתופפים בני המשפחה והחברים. אבלים. אהוד, אביה של רחל מקריא ברוב פאתוס מנייר שבידיו)

אהוד: ... מנשרים קלו, מאריות גברו.... עקיבא – במותך ציווית לנו את החיים. באומץ לבך, בנחישותך. העמדת בראש מעינך, את נצחיותו של העם היהודי ואת חזרתו ההיסטורית אל ארץ אבותיו, והגשמת את חזון נביאי ישראל באומרם: "...

אסי: בקש שלום ורדפהו.

וידיאו קיו 36 -

אסי: (שר)

אם כיסה ענן גבוה, את השמש הטובה

אז אחלום על נוח בתיבה

אסי ואלה: (שרים)

על יונה קטנה עיקשת החותרת אל החוף

אלה: עם עלה הזית

הרטוב....

כולם: קו, קו, קו היא תבוא

קו, קו, קו היא תבוא

קו, קו, קו היא תבוא

עם עלה של זית היא תבוא

(ברקע הלהקה מזמזמת את הנעימה)

(רחל, פוסעת חצי צעד קדימה ושרה)

רחל:

ארוכה מאוד הדרך, אין יודע את סופה

אז שנית אראנה במעופה

בנות: ברחובות אני פוסעת בין עיניים כה טובות

ואני יודעת

כולם: היא תבוא

(הצטרפותה של רחל לשיר, פורצת את הסכר וכל הנוכחים, למעט אהוד,
מצטרפים לשירה-תפילה)

כולם: קו, קו, קו היא תבוא

קו, קו, קו היא תבוא

קו, קו, קו היא תבוא

בנות: עם עלה של זית

בנים: היא תבוא

(ההלוויה הופכת לתפילה ושירה בתחנונים ואופטימיות. כולם מצטרפים ושרים.
מחובקים בתקווה)

כולם: קו, קו, קו היא תבוא

קו, קו, קו היא תבוא

בנות: עם עלה של זית

בנים: היא תבוא

בנות: עם עלה של זית...

כולם: קו, קו, קו היא תבוא 7X

עם עלה של זית

סוף